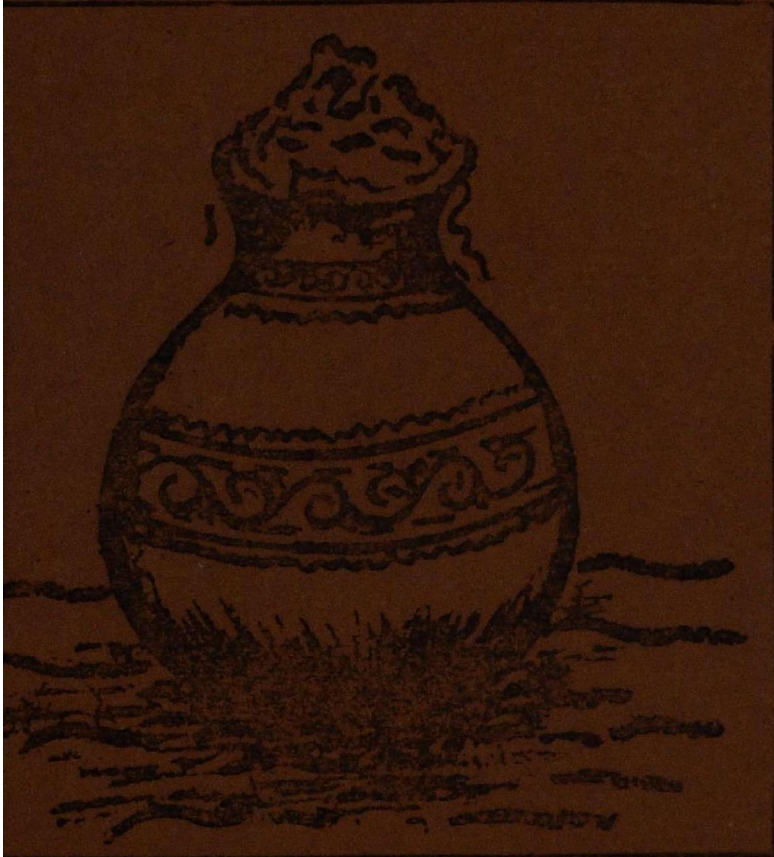
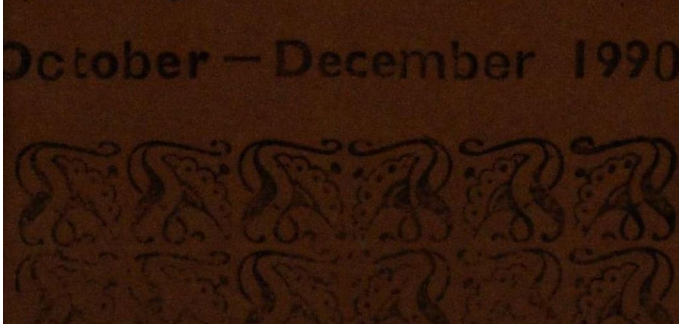

October — December 1990

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

கலசம் 4 துளி 17

CUP 4 DROP 17

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்,
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை, எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,
28-29, GANDHI IRWIN ROAD, EGMORE,
MADRAS-600 008.

THE COMMISSIONER OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,
EGMORE, MADRAS-600 008.

Commissioner of Archives and Historical Research.		TMT. V. CHANDRALEKHA, I.A.S.
Deputy Commissioner of Archives	..	TMT. T. N. SAROJA
Assistant Commissioners		THIRU A. J. ETHIRAJ THIRU J. JAYACHANDRAN THIRU K. V. GOPALAN THIRU A. DURAIPANDIAN
Editor (Gazetteers)		THIRU M. GOPALAKRISHNAN
Research Officer (Publication Cell)	..	TMT. J. AMBA SHANKARI
Assistant Editor		THIRU K. S. VENKATRAMAN

EDITOR'S PAGE

Here is the 17th issue of *Avana Amudham*.

This issue contains many interesting articles for the readers.

In his article, Dr. T. Ambrose Jayasekaran, has given a vivid account on "John Anderson's initial educational experiments in Madras" The author has explained in clear terms, as to how Anderson had begun a new and successful educational system in Madras and how his school grew in popularity and strength.

The article on "Sati and its abolition" by Tmt. J. Amba Shankari gives a complete picture of the movement started by Raja Ram Mohan Roy, who was instrumental for the abolition of Sati, through his tireless writings and speeches.

The petition for water supply by the residents of Puttagaram Village to Government selected from a Government order of 1923 evidently bears testimony to the existence of water scarcity in the outskirts of Madras from time immemorial.

Reproduction of a G.O. advocating Vegetable oil for lighting purposes in order to meet the shortage of Kerosene oil and the list of jewels used by Hindu females in the 19th century are other selections that find place in this issue.

The expression of thought in rhythmical form in his work *செவியு ரோஜா* by Kudanthai S. Venkatraman is of very high order and it really glitters the Tamil section of the issue.

The life history of Prathaba Mudaliar by Mayuram Vedanayagam Pillai continues to add credit to this issue.

There are also other regular features on the activities of the Tamil Nadu Archives first for the information of the readers.

We whole heartedly welcome healthy comments which will help us improve the standard of the magazine.

M. GOPALAKRISHNAN,
EDITOR (GAZETTEER).

CONTENTS

	PAGE NOS.
1. John Anderson's Initial Educational Experiments in Madras (1837—1841). Dr. T. Ambrose Jayasekaran, Madras Christian College.	1
2. Sati and the Madras Regulation of 1830 Tmt. J. Amba Shankari, Research Officer.	10
3. A. Petition for Water Supply — By Thiru K. G. Palani.	13
4. Use of Vegetable Oils for lighting purposes By Tmt. L. A. Kasthuri.	15
5. List of Jewels worn by Hindoo Females By Thiru R. S. Vijayakumar	21
6. Book Review	24
7. List of topics in which research was carried on in Tamil Nadu Archives during July—September 1990.	26
8. List of books added to the Library Collection during the period 1st July 1990—30th September 1990.	31
9. List of Tamil Nadu Archives Publications available for sale.	35

தமிழ்ப் பகுதி

பக்க எண்கள்

1. சிவப்பு ரோஜா (ஆஸ்கார் ஓயில்பின் “நைட்டிங்கேள் அண்ட் தி ரோஸ்” என்னும் சிறுகதையைத் தழுவியது). — குடந்தை சா. வேங்கடராமன்	41
2. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (அதிகாரம் 4 முதல் 7 வரை) — மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை	45
3. துறைச் செப்திகள்	57

JOHN ANDERSON'S INITIAL EDUCATIONAL EXPERIMENTS IN MADRAS (1837-1841).

BY *Dr. T. AMBROSE JEYASEKARAN,*
Madras Christian College.

Though India has long been a land of learning, formal education was not wide-spread. South India drew a large number of Missionary Societies interested in imparting formal education to masses. Most of the Societies utilised education as an effective instrument to support their evangelistic work. The Church of Scotland Mission which entered rather late into the field of operation was one such Society. However, it made an indelible mark in the educational map of India and Madras as well. John Anderson was the first educational Missionary of this Mission to Madras and he is rightly regarded as the pioneer of higher education in South India. He started the "General Assembly's School" in Madras in 1837 and it imparted instruction of a high standard in English so much so that a beginning in higher education was deemed to have been made.¹ This institution later developed into the well known Madras Christian College.

John Anderson was born at the farm of chraig in Galloway, Scotland on 23rd May 1805. He was the eldest son in a family of nine children. His father was blind but could do all kinds of farm work and knew most of the Bible by heart. His mother was described as a woman "of much spirit and boundless affection".² Anderson was thus born and brought up in difficult circumstances and learnt to shoulder heavy responsibilities from his youth. As a boy, he was remarkably bold and adventurous and was intensely fond of fishing. He was a voracious reader and showed special interest in the study of history and travel. Sometimes he could write a few lines of poetry too.³

Anderson acquired the elements of learning at a parish school. As a boy, he was not drawn to a study of the Bible. He cherished the thought of joining the army. One day a teacher asked his help in teaching some young sailors at the Mariners' School in Leith, Edinburgh. This was a turning point in his life in deciding to take more interest in higher education. In 1826, he entered the University of Edinburgh at the age of 22. He was a good Latin scholar and won two prizes in that subject. He learnt English, Latin, Moral Philosophy, Natural Philosophy and Mathematics at the University.⁴ In 1830, he entered the Divinity Hall in Edinburgh for the study of Theology and enjoyed the advantage of sitting at the feet of Chalmers and Welsh. Thomas Chalmers was a distinguished Professor of Theology and David Welsh, Professor of Church History was one of the pioneers of infant education and teacher training in Scotland.⁵

Anderson spent four years at the Divinity Hall and one of his classmates, Prof. M. Cosh, has left us a per-portrait of him. "His frame was tall, thin and angular, his countenance was sharp and strongly marked with small-pox; it looked weatherbeaten and altogether gave an unmistakable indication that he who bore it had gone through trials and temptations".⁶ At the Divinity Hall Anderson's papers and practical sermons were highly commended?

After his theological studies, he started teaching in the Maxwell town Chapel Sabbath School from September 1834. During his tenure there, Anderson's health was affected owing to hard work and intense labour among his pupils. He spent himself in visiting the sick and the poor on six days a week. The doctor thought his lungs were affected. "it was in June 1835 when he was droopy and despondent about regarding health, that his spirit received an irresistible touch which decided his future course".⁸

Dr. Alexander Duff, the first missionary of the Church of Scotland Mission to Calcutta, had just returned to Scotland on furlough after the first five years of his work there. Dr. Duff addressed the General Assembly of the Church of Scotland. The speech made a great impression and influenced the outlook of the Churches in Scotland towards foreign mission. Though not privileged to hear him personally, Anderson read the address in a newspaper and said, "It kindled a spirit within us that raised us up from our bed, and pointed as it with the finger to India as the field of our future labours, should it please God to spare our life, and to open up the way."⁹ That day Anderson resolved to go to India, health permitting.

Anderson hailed from a family of people who were considered "evangelical" and was brought up in the fundamental truths of Christian doctrines. He was living in an age of revival in Scotland and hence was imbued with the spirit of a Missionary and love for the people of other countries where the Christian truth had not been proclaimed. Even his blind father had hinted to him of becoming a Missionary to India. So, Anderson decided to become a missionary in India.

Alexander Duff had already given an impetus and tone to modern English education in India even before Anderson could contemplate on these lines. The little seed sown by John Knox, a famous preacher in Scotland, which the Scottish Parliament of 1560 A.D. adopted as the motto of the first confession, germinated and shot up into vigorous life in the work of Duff.¹⁰ This young missionary of 24 founded his great evangelising Institution in Calcutta in 1830.¹¹ Within one year Duff had made his institution a model for all others. His life and work had greatly influenced Anderson that Duff could be regarded the fore-runner to Anderson in India.

Why did Anderson choose Madras for this educational endeavour? Madras had played an important role in the making of India's history. As a principal city in South India the people exhibited the most marked diversity in race, speech and colour. This city had so far not been in the missionary map of the Church of Scotland Mission. Moreover Anderson had to fit into the strategy of the Mission to concentrate his labours on the City population, for a city drew to its centre all types of people from far and near. By devoting attention to a city it would be possible to influence a vast section of the society belonging to various communities and castes and the diffusion could take place through them to the rural communities around. There was a felt need for concerted effort in the field of education there and hence Anderson chose Madras.

At the beginning of the nineteenth Century the majority of the population in Madras were the Hindus. The culture, the custom and tradition of the people were closely connected with their religious practices. Superstition was so prevalent that in 1802, the first humanitarian measure to introduce vaccination was stoutly resisted. There was stern opposition to any social reform programmes effected by the Government. Slave-trade and domestic slavery, two of the evils which called for redress, were rampant in a few districts of the Madras Presidency. Sati was prevalent in certain places.¹² Child marriage was another common feature of the day. To Madras once established as the seat of Government and the capital of the Presidency, people flocked from all parts of the country. The overwhelming majority were the plodding and industrious Tamil and Telugu people from South and North of Madras. Besides there were the warrior castes of Rajputs and Marathas. There were also the Gujaratees, the Canarese, the Malayalees the Chinese and the Parsees. Commercially it was a reservoir of foreign and inland trade. It did good business in leather and Indigo, as also in arrack, piece-goods wheat, crockery copper and camphor.¹³

The merchants, many of whom occupied official positions of trust and emoluments under Government, were eager to make money. Faction was rife and there was a spirit of defiance in the army.

The Civil and military officers who could afford had bungalows outside the Fort. The junior officers lived in the Fort itself in houses which were crowded together. A large number of more important officials and military officers and merchants had settled themselves in their new dwellings far away from the sanitary Fort and the river Cooum. The house accommodation of the Company's civil and military officers was bad. British soldiers were treated worse than any. Many lived in tents too.¹⁴

In the decade of the 1830's just before the arrival of Anderson Madras was undergoing some changes in its life pattern. By the Charter Act of 1833, the Company's trade was abolished altogether and from that time onwards it simply stood as the administrator of India. This opened the floodgates of private merchandise which saw much competition. This Act also opened India to the full impact of the English Industrial Revolution. This affected handloom industries all over the country particularly in South India. On account of the introduction of a common currency in 1835 there was a great fluctuation in prices. The mode of communication and transportation was far from satisfactory.¹⁵ The roads were mostly made of mud and common cars and bullock bandies were extensively used for traffic. Palanquin, usually carried by eight men, was used by wealthy people. Horse drawn carriage also were sometimes used. The postal services were poor. A letter from England took more than six weeks to reach Madras and that too with the good will of the Captains of ships.¹⁶

The 1830's could be regarded as an important decade in the history of education in India, for in 1835 the famous Minute of Macaulay was announced, enunciating English Education in India. The condition of education in Madras was not remarkable at that time. Though the knowledge of English language was prevalent among the local people because of their acquaintance with Englishmen, comparatively little had been done to make such a knowledge conducive to moral and intellectual growth.¹⁷

There were many indigenous educational institutions at the beginning of the Nineteenth Century. There was a considerable body of men among Brahmans and others who had some sort of liberal education. A few had even attained considerable eminence in special studies as grammar, logic, rhetoric and mathematics. The instruction was given in Sanskrit in the Vedas and Upanishads and the pupils learnt Hindu poems and dramas.¹⁸ Such institutions were called the vedic Patasalas. But only a few had the privilege of studying in them. However there were a good number of village elementary schools called "Pyal" schools. Most of them were supported by parents. Pupils generally paid fees, ranging about four annas and seldom exceeding half a rupee. The teachers in general did not earn more than seven rupees a month. The teaching was hardly of any practical value, except that the pupils acquired the rudiments of arithmetic, reading and writing. The instruction given in these schools was aimed at little more than the cultivation of memory.¹⁹

As for the efforts of the Government towards the education of the people they were lethargic in the early stages. At the beginning of the Nineteenth Century the Government started taking some realistic steps. It was Sir Thomas Munro as the Governor of Madras (1820-27) who gave his earnest attention to the subject of education. He made certain suggestions for improving the state of education and for initiating English education.²⁰ Not only did he make a survey of the schools in the Madras Presidency but also drew up a scheme for running schools in every collectorate and taluk. In a Minute dated 10th March 1826 Munro advocated the establishment of a training school for teachers in Madras.²¹ He appointed a Committee of Public Instruction which was later merged with a College Board whose objective was to instruct and examine junior civil servants. In 1830 the Court of Directors sent a despatch to the Madras Government bringing to its notice the urgency of providing education of a higher order. But neither the Madras Government nor the Board of Public Instruction

tion could carry out the recommendations. However in 1834 the Madras Board of Public Instruction drew up a fairly elaborate scheme and proposed to open an English school in the Presidency and to increase the number of Taluk schools.²³ But the Madras Government decided to abolish the Taluk and Collectorate schools on the recommendation of the Bengal Board and entrusted the responsibility of education to the "Committee of Native Education."²⁴ Even this Committee did every little for the education of the masses. This the efforts of the Government before the advent of Anderson were intermittent and unenthusiastic.

However, the contribution of Christian Missionaries to the education of the Indians had been noteworthy. The earliest efforts to introduce any form of education beyond the indigenous system emanated from them.²⁴ As far as Madras was concerned the Danish Missionaries who arrived there in 1717 proposed to start a "Charity School" for poor children of the "slaves belonging to the English inhabitants" of Madras. This was the first effort to educate the local people of Madras.²⁵ The Gospel Propagation Society entered missionary work in 1728 and for nearly a century its Missionaries laboured in Madras. Notable among them were such men as Schwartz, Fabricius Brethaupt Rottlar and Gerecike.²⁶ The other Missions came into the field only during the Nineteenth Century. The London Missionary Society commenced its work in Madras in 1805 by opening a school. The Church Missionary Society started work in 1814. In 1819 the School Book Society and the Wesleyan Mission entered the field the latter opening schools in Black Town and Royapettah.²⁷ The Missionaries of the American Board came in 1836. By this time there were about nine schools in Black Town (later George Town) of Madras with a considerable number of pupils. But all these schools were offering education of a very elementary character and there was not a single institution which provided high quality education. At such a time, a new chapter in the history of education in Madras was being opened. It was by none other than the venerable John Anderson.

After having made up his mind to go to India, Anderson set sail in a ship named Scotia on 13th August 1836 and arrived at Calcutta after a long and tedious journey. There he visited Duff's Institution and picked up some useful points for his own experiment at Madras. He left for Madras on 12th February 1837 and reached Madras on 22nd February. He was taken first to the home of Rev. M. Bowie, a Scottish Chaplain.²⁸ Anderson had not landed in an altogether strange territory nor were the conditions entirely unfavourable. There were quite a few Scotsmen already in Madras. He had known the experiences of Duff and Wilson another Scottish educationist at Bombay to work out his strategy. The conditions were favourable for educational progress in India. Many Indians were eagerly seeking English education following the Minute of Macaulay. There was peace in India and in England, conducive for educational reforms. Educational developments made in England had already started having their beneficial impact on India.

In 1835, two chaplains of the Church of Scotland, the Rev. George James Laurie and the Rev. Mathew Bowie resolved to start a school.²⁹ Obviously they were greatly impressed with the work accomplished by Duff in Calcutta. They saw the pressing need for English education in Madras, particularly for a section of the society which was thus far untouched by other missionary agencies. The need was more felt then than before, for the Indians had started realising the importance of English education, which ultimately would pave the way for the employment of their children in Government service. Hence these chaplains collected subscriptions from those who shared their views and from other influential friends in Madras. They started a school in June 1835 in a building at the corner of Rundall's Road near St Andrew's Church.³⁰ The Church had been built in 1821 for a congregation of Scotsmen

who were in the Company's service. The school was called St. Andrew's school.³¹ The chaplains applied to their Church in Scotland for a Missionary who might devote him self to education and do for Madras what Duff was doing for Calcutta.³² In reply Anderson responded positively.

Anderson was given a free hand to start a new school based on St. Andrew's School. Anderson rented a two storeyed house in the Armenian Street, George Town, Madras and opened the "Madras General Assembly's School" on 3rd April 1837. St. Andrew's School was closed and the Head teacher and 59 Hindu boys accompanied Anderson to the Armenian street.³³ Anderson found out that the standard of education given to the pupils of St. Andrew's School was very elementary and hence he wanted to provide an education of a high calibre in his new school. Moreover he also wanted to adhere the policy of his Mission, viz., to provide English education to high caste Hindus in order to have an access to them for evangelisation.

On the eve of opening the Institution, hereafter to be entirely under his control, Anderson published the objectives in the local newspapers. In this first prospectus he wrote :

The object is simply to convey through the channel of a good education as great an amount of truth as possible to the native mind, especially of Bible truth. Every branch of knowledge communicated is to be made subservient to this desirable end.³⁴ In this prospectus lay the germ and life spring of the Mission. The ultimate aim was to make the Institution into a College for training Indian Missionaries and to impart knowledge in science and morals at a high standard. This aim had obviously been derived from the original intention of Duff's school which was to make the institution a fountain head of Christian and European learning for the whole of India.³⁵ To this end Anderson strove from the beginning and it was in the fitness of things that the School blossomed into a College.

Anderson's School started with a good note, many high caste Hindu boys eagerly seeking for admission. It was said that for the first time some of the most respectable young men of Madras began to attend school.³⁶ The number of students started increasing gradually and by June 1837 there were about 180 on the roll.

Anderson succeeded far beyond his expectations and he was encouraged by the desire of young men to acquire knowledge. Considering that the Presidency high school was started in 1841 and the Pachayappa's High School in 1842, there can be no doubt that John Anderson could be regarded as the pioneer of higher education in South India.³⁷ Most of the young men who came to his school had never attended an English school before. It was a good beginning of English education in Madras.

Anderson identified himself with the needs and aspirations of every student. He devised new modes of instruction. The school was divided into various classes according to the ability and age of the students. The First Class which was called the Monitorial Class, numbering about 40 was handled personally by Anderson himself. The subjects taught were so diverse and the quality of teaching and learning was so good that this class could easily be equated with any class in a college. The other students were divided into various classes which were taught by the monitors. Anderson followed this "Monitorial System" which was adapted by Dr. Andrew Bell from the indigenous schools in South India during the last decade of the eighteenth century. Incidentally it became famous in some parts of England too.³⁸

Anderson utilised seven of his monitors to teach the other students. Besides he employed pandits to teach Tamil and Telugu. The monitors were paid Rs. 40 a month. Anderson taught the monitorial class from 8 to 10 a.m. The other classes were started at about 10 a.m. and went on till half past five in the evening with an interval of about one hour for lunch.³⁹

The students of the monitorial class did not pay any school fee. However, they had to buy for themselves the books which were quite expensive in those days. The students of the lower classes paid the school fee of half a rupee per month. They were also required to buy their own books. Anderson believed that good quality education should be paid for and that gratuitous education would create irresponsibility among students.⁴⁰

The subjects taught in the School created a great enthusiasm among the students. Scripture History, Civil History, Geography, Arithmetic, English Grammar and Etymology of words derived from Greek and Latin were taught. Besides these, Algebra, Political Economy, Logic, and Moral Philosophy also formed part of their studies. Special attention was given to the study of various portions of the Bible. Evidences and Doctrines of Christianity. The boys were taught with the help of a system of mutual questioning by which they tested each other's knowledge on all subjects under the guidance of the teacher. The discussion meetings on Wednesday evenings was a feature in education as potent as it was new in Madras. These meetings were quite successful and sometimes were attended by more than sixty persons, consisting of more advanced students, their fathers and young men from Government office. Anderson used to give certain topics for discussion a week earlier and the students wrote essays and presented them in the week following. Discussions were so interesting and profitable that students' appetite for knowledge was adequately whetted.⁴¹ These meetings gave ample opportunities for the students to express themselves in the art of essay writing and public speech. They succeeded in awakening the intellect to the extent that during the first year and a half no fewer than 400 essays were written. In the opinion of Anderson the essays were "full of merit full of sound remarks and reasonings and with a few exceptions, written in fair English."⁴² In all these efforts Anderson heavily relied on Western knowledge, ignoring subjects connected with the culture and traditions of the people of South India among whom he interacted. Though he provided for basic knowledge of Tamil and Telugu as a true Missionary of Nineteenth century, he looked up on any thing Indian as heathenish and did not give any importance to Indian literature. The people who were just beginning to realise the importance of English education did not react adversely to this state of affairs and hence the School continued to grow in popularity and in numbers.

Anderson put his heart and soul into the work. He never had any respite even on Saturdays or Sundays. On Saturdays, he made the students learn the Psalms of the Bible by heart and explained their meaning in relation to history. Sundays were occupied from 10 a.m. to 3 p.m. with a class of about thirty boys. Some of the boys read the Bible and others repeated portions of it. Some said Watt's hymns and Catechism with proof. The great feature of the school was the deep tinge which the Bible had given to the minds of the students and ways of their thinking.⁴³ The School continued to work even on Public holidays. Attendance was not obligatory on those days but the students preferred to attend school. There were no summer vacation or any other vacation. Only a few days of rest were given after Annual Examinations.

Anderson attached great importance to Annual Examination. It was oral and was held in public, attended by a large number of spectators, parents businessmen and Missionary friends of Anderson.

The Examination was usually held in January. From the second fortnight of October till the close of the calendar year, time and effort were given to prepare each student for the public examination. Anderson deemed it a great opportunity to convince the people of Madras about the effectiveness of thorough Christian instruction and training given in his School. By discussions, essay writing and mutual questioning he sought to stimulate the minds of the students to the highest pitch and to assess the input of the year. The first Annual Examination took place on 10th January 1838, with James Scott presiding. The *Madras Spectator*, a contemporary newspaper reported, "The examination bore the strongest testimony to Anderson's judgement, energy and Christian zeal; and to the advancement of the religious and social interests of all classes of the Natives."⁴⁴ There were 195 students present for the examination out of the total number of 200 students on the rolls of the School. The students were orally examined by the teachers in the various subjects taught during the year. Then the students examined each other on some specific topics. The most interesting part of the examination was the essays that were read which exhibited remarkable intellectual progress of the students. The examination of one another greatly impressed all those who were witnesses to the whole procedure. One of the best fruits of this plan which was quite new as a system was that it made every student a teacher and created a great interest among the boys themselves. It created a thirst for knowledge and gave them the power of thinking and communication.

Anderson's school grew in popularity and strength that it had to be shifted to a spacious premises in Errbauloo Chetty Street of George Town in June 1838 itself. The demand for admission continued to increase and hence Anderson had to request the Mission to send a few more Missionaries to help him. As a response Robert Johnston in 1839 and John Braidwood in 1841 came to Madras to augment Anderson's efforts. Braidwood brought with him a Chemical apparatus with which he started giving practical training in the school. It was quite a novel experience for the students of Madras. No wonder that the number on the rolls had risen over 400 by that time⁴⁵.

The School was using new methods and was adopting certain ways which became known for its efficiency. Many schools in Madras started following the educational pattern set by Anderson, the Annual Examination System and the Monitorial System being notable ones among them. Anderson too started a number of branch schools in and around Madras based on the Madras Model. Anderson, indeed, had begun a new and successful educational experiment in Madras.

REFERENCES :

1. B.J. Thomas, "The Growth of Higher Education in Southern India", *Journal of Madras University*, 3 : 1, December 1930, p.3.
2. John Braidwood, *True Yoke fellows in the Mission Field*, London, 1862 pp. 3-4.
3. Chandran, D.S. Devanesan, "John Anderson, True Yoke Fellow", *Madras Christian College Magazine*, rpt., Vol. XXV : 1, November 1955, p.2.
4. *Ibid.*
5. R. S. Macnicol "John Anderson, Pioneer of Education", *MCC Magazine*, rpt. Vol. XXV : 1, November 1955, pp.-3-4.
6. C.D.S. Devanesan, *op. cit.*, p.2
7. Letter of M'Cosh to Anderson, dated 5th May 1824.
8. J. Braidwood, *op. cit.*, pp. 27-38
9. *Ibid.*, p. 37
10. G. Pittendrigh and W. Meston, *Mission of the United Free Church of Scotland Story of our Madras Mission*, Edinburgh, 1907, P.37
11. *George Smith Fifty Years of Foreign Missions*, Edinburgh, 1879, pp.5-6
12. B.S. Baliga, *Studies Madras Administration* Vol. I., Madras, 1960, pp-256-261
13. Hilton Brown. *Parry's of Madras*. Madras. 1954. P. 47.
14. F. Feeny. *The Church in Madras*. Vol. I. London. 1904, pp. 107-108.
15. C. Ramachandran. *East India Company and South Indian Economy*. Madras 1980 pp.96-123.
16. *Ibid.* pp. 132-141.
17. *Selections from Educational Records. Part-I, 1781—1839*. ed. H. Sharp. Calcutta, 1920. p.170.
18. *Report of the Education Commission*. 1882. p.59.
19. Public Department Consultations, 30th December 1834, Tamil Nadu Archives (TNA).
20. C.S. Srinivasachari, *History of the City of Madras*.
21. Revenue Consultations. 10th March 1826, TNA.
22. C. S. Srinivasachari, *op. cit.*, pp. 227—228.
23. Public Department Consultations, 24th May 1836, TNA.
24. *Selections from Educational Records. op. cit.* p.3.
25. *Report on the Results of the Educational Census of Madras*. 1871 ed.. Charles E. Gover, Madras 1872. p. 46.
26. *The Madras Native Herald* XX : 8. August 1861. p. 60
27. Educational Census 1871. *op. cit.*, pp 53-55
28. J. Braidwood. *op.cit.* p 55.
29. G. Pittendrigh and W. Meston.. *op. cit.* p. 27.

30. *MCC Calendar* . 1893-94. p. iv.
31. Hilton Brown *op.cit.*, pp.61
32. *MCC. Calender*. 1893-94., p.v.
33. *Ibid.*
34. S. Sathianathan, *History of Education in the Madras, Presidency.* Madras 1894. p.39.
35. M.A. Laird. *Missionaries and Education in Bengal 1793—1837.* Oxford, 1972. p.221.
36. J. Braidwood. *Op. cit.*, pp. 63-64.
37. S. Sathianathan. *Op. cit.*, p. 40.
38. *Manual of Administration in the Madras Presidency*, 1885.. Vol. I., p. 567.
39. J. Braidwood. *op.cit.*, pp. 98 & 123.
40. *Ibid.*, p. 68.
41. *Ibid.*, pp. 64-69
42. *Ibid.*, p. 66
43. *Ibid.*, p 72
44. *Ibid.*, p. 67
45. *Ibid.*, p. 146.

SATI AND THE MADRAS REGULATION OF 1820

BY J. AMBA SHANKARI,
Research Officer.

The practice of Sati or of burning or burying alive the widows of Hindus, is revolting to the feelings of human nature. It is nowhere enjoined by the religion of the Hindus as an imperative duty. On the contrary, a life of purity and retirement on the part of the widow was more especially and preferably inculcated and by a vast majority of that people throughout India the practice was not kept up nor observed and in some extensive districts it did not even exist. But in the most frequented areas, as was current in Bengal, acts of perpetrated, which was shocking to the Hindus themselves and in their eyes unlawful and wicked. But as the practice went on increasing, some gentlemen who had the good of the country at heart took the matter into their earnest consideration with a view to devising some means for its abolition. The credit of first moving in this painful but nevertheless momentous matter was due to Serampore Missionaries with Carey as the head and prime mover. In 1814, when India was ruled by Lord Wellesley, the missionaries sent ten agents to travel from village to village within a radius of 30 miles around Calcutta to collect information, and after sufficient inquiries, they duly brought the matter to the notice of the Governor General, but as Lord Wellesley was to retire a week later, he did not feel free to take action. Accordingly the matter was dropped for the time being, and it was not revived until 1818, when Ram Mohan Roy published his first tract against Sati rite. It was originally written in Bengali. This was a very able and learned discourse, and the author thinking that the arguments contained in it might tend to alter the motions which some European gentlemen entertained on this subject, lost not time in giving it to the public, also an English translation thereof. As the attack therein made on the practice was alarmingly violent, there was great opposition among orthodox-Hindus, who were not willing to give up their time worn customs and beliefs. But by a Hindu law then current in Bengal, a widow was deemed competent to have and hold for her life, the estate of her husband dying without a male issue.¹ There were not found wanting bad men who, to gain their selfish ends, would be only too ready to remove her from the way in order to let the next heir of the deceased come in at once. Probably, some such evil motives had a great deal to do in introducing this strange custom of Sati. So when the advocates of Sati found that they could not support their contention by referring to law, they shifted their ground and continued their controversy by saying that even supposing that the practice was not supported by law, it was quite sanctioned by custom, and as such practice had been in use for a long time, it could not be given up. As for the custom referred to, by the advocates of Sati, it was one of those customs which was more honoured in the breach than in its observance.

It should not be forgotten that this was the age in which men were not lacking in courage to openly criticise in Parliament the company's administration. In 1819, Mr. Hume pressed for an enquiry into the Judicial Administration of India. In 1821, Mr. Fowell Buxton moved for all papers, on the burning of Hindu widows in India and deprecated its continuance under the British Government. In 1823, Bedford Society presented a petition to terminate Sati and this petition was warmly commended by Wilberforce.²

It was in this atmosphere that enquiries on Sati were instituted in Madras. The Faujleri Adalat, to whom the remarks of the Directors were referred, submitted a detailed report in 1821. They observed that the evil prevailed to a considerable extent only in the districts of Ganjam, Masulipatam, Chittoor, Tanjore and Kanara and suggested that it might be restrained not only by enforcing the provisions of the Hindu Law against it, but also by requiring Magistrates to carry on an intensive propaganda against it. But the Government deemed it advisable to avoid drawing public attention to the evil. They however, asked Magistrates to strictly enforce the provisions of the Hindu Law and penalise all persons who contravened them.

¹ Raja Ram Mohan Roy, His life writings and speeches.

² Studies in Madras Administration Vol. I, B.S. Baliga.

The matter however did not end here for Lord William Bentinck, the Governor found to his satisfaction that the Sati rite was so far from being supported by law and good custom, directly opposed to them and that it did not at all form part of the Hindu religion as current in the land, he, in consultation with his Honourable Colleagues passed in the year 1829 a Regulation declaring the practice of Sati illegal and the persons taking part in it punishable in the criminal Court.

As soon as the Bengal Regulation for prohibition of Sati was received in Madras, Stephen Rambold Lushington, the Governor recorded a strong minute recommending its instant abolition.³ He condemned the practice as revolting to the feeling of human nature and maintained that its existence was solely attributable to the "joint rapacity" of the priests and widows's relations and asserted that it received no sanction in Manu's Dharma Sastra, which, on the other hand preached, "an exalted course of temperance and virtue" to the widows. His colleagues happily concurred with him and so was enacted Regulation I of 1830 for abolishing Sati in the Madras Presidency.

The report appended to the article show the extent of this horrid act of suicide and the practise that was prevalent and the steps taken by the judiciary in the Madras Presidency.

Since the measures hitherto adopted to discharge and prevent such acts had failed the Governor in Council had to take steps to put an end to the practice of Sati. Accordingly, a regulation for declaring the practice of Sati, or of burning or burying alive the widows of Hindus, illegal, and punishable by the criminal courts became almost inevitable. Actuated by these considerations the Governor in Council, without intending to depart from one of the first and most important principles of the systems of British Government in India, that all classes of the people be secure in the observance of their religious usages so long as that system can be adhered to, without violation of the paramount dictates of justice and humanity, had deemed it right to establish rules which were enacted to be in force throughout the territories immediately subject to the Presidency of Fort St. George.⁴

The practice of Sati, or of burning or burying alive the widows of Hindus was declared illegal and punishable by the criminal courts. All zamindars Taluqdars or other Proprietors of land, etc., were accountable for the immediate communication to the Officers of the nearest police station of any intended sacrifice, last they might be convicted of wilfully neglecting or delaying to furnish the information and were liable to be fined, and in default to be confined for a scheduled period of imprisonment.

The Regulation further declares thus—It shall be the duty of the police officers to act on receiving intelligence of intended sacrifice, by announcing to the persons assembled for the performance of the ceremony that it was illegal and endeavour to prevail on them to disperse, explaining to them that in the event of their persisting in it, they will involve themselves in a crime and become subject to punishment by the criminal courts. Should the parties assembled proceed in defiance of these remonstrances, to carry the ceremony into effect, it shall be the duty of the police officers to use all lawful means in their power to prevent the sacrifice from taking place, and to apprehend the principal persons aiding and abetting in the performance of it, and in the event of being unable to apprehend them, they shall endeavour to ascertain their names and places of abode, and shall communicate the whole of the particulars to the Magistrate for his Orders.

3. Rt. Hon. S. R. Lushington was the Governor and President in Council, Madras from 18th October 1827.

4. The Madras Code, Volume-I—P. 67.

Should the intelligence of a sacrifice, declared illegal by this Regulation, not reach the Police Officers until it shall have actually taken place, or should the sacrifice have been carried into effect before their arrival at the spot, they will fulfil inquiry into the circumstance of the case, in like manner as on all other occasions of unnatural death, and report them for the information and orders of the Magistrate or Joint Magistrate to whom they may be subordinate.

On the receipt of the reports required, to be made by the heads of police under the provisions of the foregoing section, the Magistrate or Joint Magistrate of the Jurisdiction in which the sacrifice may have taken place, should inquire into the circumstances of the case and shall adopt the necessary measures, for bringing the parties concerned in promoting it to trial.

After the promulgation of this Regulation, all persons convicted of aiding and abetting in the sacrifice of a Hindu widow, by burying her alive whether the sacrifice be voluntary on her part or not, shall be deemed guilty of culpable homicide and shall be liable to punishment by fine or by imprisonment, or by both, according to the nature and circumstances of the case and the degree of guilt established against the offender: nor shall it be held to be any plea of justification that he or she was desired by the party sacrificed to assist in putting her to death. Persons committed to take their trial for the offence above mentioned shall be admitted to bail or not at the discretion of the criminal judge, subject to the general rules in force in regard to the admission of bail.

Nothing contained in the Regulation shall be construed to preclude the court of Fauzdari Adalat from passing death sentences on persons convicted of using violence or compulsion or of having assisted in burning or burying alive a Hindu widow while labouring under a state of intoxication or stupefaction, or other cause impeding the exercise of her free will when from the aggravated nature of the offence proved against the prisoner, the Court may see no circumstances to render him or her a proper object of Mercy.

Thus during this period (when steps for abolition of Sati were being formulated) we see great social awakening and deliberate collective interference to remove injustices. It may be rue that a law or rule passed remains yet to be enforced fully or its imperfections remedied. Nevertheless, we cannot but look upon this period as a memorable epoch in the history of the British Company's administration.

Sources:

- 1, Raja Ram Mohan Ray- His life writing & speeches- Pages 31-33
- 2, Studies in Madras Administration Volume- I.B.S. Baliga-pages 260-261
- 3, Papers relating to East India Affairs- Judicial Consultations-pages 269-271
- 4, The Madras Code-Volume Pages 66-68
- 5, Macleay's Manual of Madras Administration Volume II

A PETITION FOR WATER SUPPLY

By K. G. PALA I,
Research Assistant,

(Extract taken from pages 1 to 2 and 5 of G. O. No. 384, Misc. L & M., dated 9th February 1923.)

We the undersigned, the residents of Puttagaram Village (No. 64) of Saidapet Taluk and Mr. Murugesam Pillay as our representative beg to bring the following few lines to your kind consideration and final disposal.

We beg to state that the village is not provided with any well or tank for drinking purposes and therefore we undergo a good deal of difficulty for water supply. On our applying to our District Collector for digging up wells, they have tried their utmost to do so, but to our great misfortune, they have not succeeded in their attempt as the land being rocky otherwise called *Kar* in Tamil.

Therefore we have been supplied with Red Hills water from the Channel that was passing through our village for Madras supply, and the Municipal Authorities have dug up a tank adjacent to that channel for our water supply. And unfortunately they have made other arrangements for the Madras supply through underground system and upon which we have been sadly disappointed for water-conveniences, hence thereby we are undergoing great difficulties owing to the scarcity of water.

But the Municipal Authorities have dug up a well in Surapattu Village for their drinking purpose which is quite sufficient for that village people alone, and there is no possibility of our going to that place to draw water from that well especially in rainy seasons.

When we requested the Board Authorities and Madras Corporation, they have promised at first that they will dig up a well for our water supply, and sometime after they replied to us stating that they cannot fulfil their promise.

If the Government were to say that they cannot supply us with water conveniences, how is it possible for the villagers who are entirely under the generous English Government to live on? It is the duty of the Government to look after the conveniences of the people by means of establishing free boiling house and thereby relieving from the impending famine, and we have no other alternative left but to take the shelter of the Government at this critical juncture which is the duty of the Government to consider the difficulties and circumstances of the people who undergo on account of scarcity of water. In these circumstances, we will earnestly request the authorities concerned to take such steps as to dig up a well from the Madras water supply channel for our water conveniences.

We might mention that, if the well is situated on this side of the channel, viz. Surapattu and Puttagram (it is understood that the villages of "Puttagaram" and "Surapattu" are located very near to "Red Hills Lake") it will facilitate matters very much in erecting some more wells: whereas it is located on the other side of the channel, namely Mottur, and this proves a hindrance for the inhabitants of our village to go and fetch water from there. Further, we are at a loss to understand why the authorities have taken into consideration such a small village as Mottur and installed a well there when comparatively bigger villages like ours and Surapattu were ignored.

Once again we humbly beg your honour to give this your usual kind attention and dig a well for which we shall all feel extremely thankful.

LOCAL SELF GOVERNMENT (L & N) DEPARTMENT

READ ALSO :

C. No. 29635/ from the Murugesan Pillai and others of Puttagaram Village.

Order Mis. No. 384, L&N, dated 9th February 1923.

The petitioners are informed that the Government are unable to interfere in the matter and that the Taluk Board is responsible for the provision of water supply in rural areas.

To

Murugesan Pillai and others of Puttagaram Village,
Saidapet Taluk,
Chingleput District.

USE OF VEGETABLE OILS FOR LIGHTING PURPOSES

(G.O. No. 511, Development, dated 7th April 1943)

Selected By
TMT. L. A. KASHURI.

To meet the existing shortage of kerosine oil the Government of Madras have had under consideration the question of utilising vegetable oils (both edible and non-edible) for illumination purposes. Although some of these oils have been used to a limited extent in the past to light open lamps in Indian homes a more extended use has now become imperative not only because all available stocks of kerosine oil must be conserved for war purposes but also because a universal use of vegetable oils for illumination is admittedly an economic gain to the Province. Since the ordinary kerosine-oil lamps do not burn on vegetable oils, the Government at the outset realised that a more universal use of vegetable oils required a new type of lamp specially suited to the needs of the average Indian household. Towards this end they have not only initiated experiments at the Government School of Technology, but also have been actively encouraging the design and manufacture of special lamps. A number of such lamps and adaptations have been devised by the Public and by Government Departments and these have been tested by the Department of Industries and Commerce. Some of these are costly and wasteful of oil and others are complicated in design and not easy to manipulate. While each has its own special merits, it cannot be said that an ideal lamp suited to the needs of the average Indian household has yet been devised for universal application. After a series of tests on lamps and oils, the Government have come to the conclusion that for the immediate needs of the public "Rama Dipa", the "G.S.T. Burner", and the "Government Tumbler" lamp are suitable for general use.

"Rama Dipa" has already been recommended to the various Collectors for trial in G.O. Ms. No. M. 305, Development, dated 12th September 1942. This lamp successfully burns groundnut oil, pungam oil and tobacco seed oil. It is a portable lantern and its appearance for all practical purposes is precisely the same as that of an ordinary kerosene-oil hurricane lantern. Its use therefore does not call for any special skill on the part of the user. The wick of this lamp, however requires to be trimmed every 6 hours.

The G.S.T. Burner is not a new lamp, but only a new burner. It is designed to fit into an existing hurricane lantern and burn groundnut oil, pungam oil or tobacco seed oil. The fitting of this burner into an existing hurricane lamp is done by taking out the kerosene oil burner and slipping in its place the new G.S.T. Burner. This does not require any special skill as it merely fits into the existing lamp. This burner is cheap and efficient. The oil tank however requires to be filled and the wick trimmed every six hours.

The third lamp is the "Government Tumbler Lamp". This lamp may truly be called a poor man's lamp. Though its candle power is not high, it can be useful to a poor man's home where at present naked kerosene oil lamps are being used. It is portable and wind proof and burns on practically all vegetable oils, both edible and non-edible such as groundnut oil, pungam oil, tobacco seed oil, neem oil, illupai oil, castor oil and pinnakottai oil.

OILS FROM INEDIBLE SEEDS FOR BURNING IN LAMPS

Although about 300 species of oil yielding plants are known which grow in India, only groundnuts (*Arachis hypogaea*), gingelly (*Seasamum orientale*), coconuts (*Cocos nucifera*), castor (*Ricinus communis*), niger (*Guizotia abyssinica*) safflower (*Carthamus* mustard (*Brassica*) and linseed (*Linum usitatissimum*) are at present cultivated as agricultural crops in this Province for their nuts or oil. There are yet a few others that are found growing in our Presidency and yield inedible seeds, the oil from which can be used for burning in lamps. A list of such plants indicating the approximate extent to which they are found, the estimated quantity of oil that can be obtained from them, etc., is furnished below. The castor plant has been left out from the list even though it yields an oil admirably suited for burning in lamps, as information on its extent and quantity are already available. Moreover, the oil is in great demand for a variety of industrial purposes so much so the prices have soared up recently thereby limiting its use for burning purposes.

1. The Margosa or the neem tree (*Azadiracta indica*) is met with on an appreciable scale almost throughout the Province except in the districts of Malabar, South Kanara and Nilgiris. It is found on tank and canal banks and waste lands and on road sides as avenue trees and to a very negligible extent in compact areas. The tree is also found growing in the forests. It grows well in almost all types of soils. The tree is rather slow growing and flowers in about 6 to 9 years and lives for about 80 years. The total number of trees in the Presidency is estimated to be about 30 lakhs, with the following districts claiming as much as 80 per cent of the total population of trees: Salem (5½ lakhs), North Arcot (4 lakhs), South Arcot (3½ lakhs), Coimbatore (3¼ lakhs), Nellore (2½ lakhs), Tiruchirappally (2¼ lakhs), Ramanathapuram (2 lakhs) and Vizagapatnam (1¾ lakhs).

Yield.—The yielding season is from May to August. On an average a tree is estimated to yield about 25 lb. of seeds which works out to a total potential output of 34,000 tons of seed or about 10,200 tons of oil by the ordinary process of chekka extraction. Only very little is said to be generally collected as all the seeds in a fruit cluster do not ripen at the same time and the whole ripe fruits which are small are freely swallowed by birds for the sweet pulp and the seeds excreted.

Processing.—The fruits are either soaked in water for 2 to 4 days or heaped or dumped in a pit for about a week and then trampled down by feet to remove the pulp. The seeds are then washed and dried well and shelled by beating with a flail or passing a plank or stone over them.

Crushing.—The kernels are generally crushed in country *chekkas*. Appreciable quantities are crushed locally in the districts of Vizagapatnam, Thanjavur, Tiruchirappally, Madurai, Tirunelveli, Ramanathapuram and Coimbatore. Though the seeds contain about 43 per cent of oil only 25 to 30 per cent is obtained by local crushing.

The oil has a slight green or deep yellow colour, a powerful garlic like odour and bitter taste. It has a specific gravity of 0.9142 and burns fairly well in ordinary indigenous lamps.

Uses.—The oil is mostly used for lighting purposes and to a lesser extent for medicinal and toilet purposes. Of late there has been some demand for the oil for tanning and soap making. The ponnac is extensively used for manuring. The timber is used for house construction and the leaves as green manure for paddy.

Trade.—The oil was valued at 3 to 6 annas per pound before the war but the prices have now nearly doubled. There is some movement of oil and cake to neighbouring districts but the quantity so handled is small and there is no export trade.

There is no immediate prospect of increasing the except by a greater drive in collecting the seeds though this is already being done in some localities as the price of kerosene and other oils used for burning in lamps has gone up. Discourage the lopping of branches for obtaining leaves for green manure purposes and cutting the tree for fuel and timber will result in enhanced yields of seed.

2. The *pungam tree* (*Pongamia glabra*) is found growing almost throughout the Presidency except in the district of South Kanara and the Nilgiris. It is seen on road sides, tank bunds, waste lands, etc., and occasionally in compact blocks. The tree commences to bear in about 9 years and lives up to about 50 years. Nearly 18 lakhs of trees are estimated to be growing in our Province, the important districts being Annantapur (6 lakhs), Cuddapah (5 lakhs), Vizagapatam (2 lakhs), Chittoor (2 lakhs) and North Arcot (1 1/2 lakhs).

Yield.—The yielding season is from April to July and May rarely extends up to October. On an average a tree can be expected to yield 20 lbs. of kernels which works out to a total production of 1,600 tons of kernels or about 400 tons of oil by the ordinary process of *chekku* extraction. Since the *pungam* is mostly grown for its leaf used for green manuring paddy, only about 10 per cent of the trees are said to give any yields.

Processing.—The pods collected from the trees are first dried in the sun and the kernels removed at breaking the pods by mechanical means. The kernels are then dried well before crushing.

Crushing.—The kernels are generally powdered and crushed in country *chekkus* for extracting the oil. The kernels contain about 39 per cent of oil of which only about 25 per cent is obtained by pressing.

The oil is red brown in colour, bitter in taste and fairly thick (Specific gravity 0.937). It burns with a clear flame in ordinary lamps.

Uses.—The oil is mostly used for lighting and medicinal purposes. It is reported to be also used to some extent for tanning leather. The *poonac* is extensively used as manure. The leaves are very much in demand for green leaf manuring, so much so the trees in most of the districts receive a severe pruning just before the start of the paddy season every year.

Trade.—The oil was priced at 2 to 4 annas a pound before the war but the price has risen recently to 4 to 6 annas. It is mostly used locally though a little export trade to Mysore and Orissa is reported.

Since the trees are mostly grown for their leaf for green manure purposes, it seems not possible to increase the production of seeds to any appreciable extent at present.

3. The *Ilppai* or *Bassia* tree (*Bassia sp*) is found growing on an appreciable scale in the districts of Thanjavur, Salem, North Arcot, Vizagapatam and to a smaller extent elsewhere. They grow on road sides, waste lands, tank and canal bund and are found very often in compact plantations in temple lands and topes attached to villages. They are also found abundantly in the reserve forests especially of the Vizagapatam, Godavari and Kurnool districts. The trees are slow growing and come to yield in about 10 years and are reported to live for about 80 years or more. The estimated number of trees is about 5 lakhs of which Tanjore has 1 1/2 lakhs, Salem 1 1/4 lakhs, North Arcot 1 lakh and Vizagapatam 1 lakh of trees.

Yield.—The yielding season is from February to September. The tree yields on an average about 50 lb. of Kernels with a calculated output of 11,000 tons of seeds or 3,850 tons of oil. Of the total yield only about 50 per cent is said to be collected for extracting oil.

Processing.—Consists of drying and shelling the fruits to remove the seeds. Sometimes with pulp is separated by pressing and the seeds removed. The seeds are then dried and kernels separated by beating with flails.

Crushing.—The extraction of oil is generally done in country *chekkus* and rarely in screw presses. The kernels contain about 60 per cent of oil of which 30 to 40 per cent is obtained by crushing.

The oil is yellow or greenish yellow with a specific gravity of 0.86. It burns with a bright light and is said to be cooling to the eyes.

Uses.—The oil is mostly used as an illuminant and for culinary purposes by the poor people. It also finds some use for adulterating ghee and for the manufacture of soaps and candles. The cake is used as a substitute for soap and as fuel in some districts. The cake is said to have some medicinal properties and is used very often for eczema and other skin diseases. It is rarely used as a fertilizer and never as a cattle-food as it is suspected to contain poisonous substances (Saponin). The flowers are collected for distilling fermented liquors especially in Vizagapatam and East Godavary districts. The timber is said to be good for making furniture.

Trade.—The price of the oil varied from 2 to 3 annas per pound before the war. No export trade from this Presidency is reported.

There seems to be some scope for augmenting the present supply as only about 50 per cent of the produce is said to be collected.

4. The *Punna* tree (*Calothullum inophyllum*).—About a lakh of trees is estimated to be growing in this Presidency, the important districts being Tanjore, Malabar and South Kanara. It is found to a very small extent in the other deltaic and coastal areas while it is practically absent in the ceded districts. It occurs mostly as isolated trees in sandy and loamy soils and along river and channel banks, road sides and waste lands. The tree flowers in about 5 to 8 years and comes to normal bearing in about 12 to 15 years.

Yield.—The tree is said to fruit throughout the year with the peak yielding from April to June. The average yield of a tree is estimated to be 30 lbs. of kernels which works out to 1,350 tons of kernels or 540 tons of oil. Only about 20 per cent of the crop is reported to be gathered, because the fruits are removed by bats and flying foxes.

Processing.—Consists of drying the fruits and shelling by beating with wooden mallets for obtaining the kernels. The kernels are sliced and again dried well in the sun for about 7 to 10 days.

Crushing.—The dried kernels are locally pressed in *chekkus* for extracting the oil. Though the kernels contain about 60 to 70 per cent of oil, only about 40 to 50 per cent is obtained by crushing.

The oil is greenish yellow to deep green in colour with a characteristic odour and has a specific gravity of 0.9315.

Uses.—The oil is used mostly for burning in lamps and also for oiling or caulking boats. The timber being light is considered very good for making boats, carts, etc., and is largely in demand for this purpose. The peonac is used as manure and also burnt as fuel.

Trade.—The oil is mostly consumed locally in the centres of production. The oil was priced at 2 to 3 annas per pound before the war.

There is no prospect of increasing production as the trees are being freely cut for timber.

5. The *Marotti* (*Hydnocarpus Slightiana*) tree is found distributed mainly in the districts of Vizagapatam, Krishna, Nellore, Malabar and South Kanara. About 30,000 trees are estimated to be growing in the Province, not taking into consideration trees deep in the forests, which cannot be made use of being inaccessible. Besides forests the trees are found also on road sides and in house compounds. It is a slow growing tree coming to flower in 10 to 12 years and having a life of 100 years or more.

Yield.—The bearing season is said to vary and the harvest occurs probably in the months of April to July. Taking at a flat rate of about 30 lb. of kernels per tree, per year, the Province has got a potential supply of 400 tons of seed or 200 tons of oil. At present only about 30 per cent of the crop is gathered and utilised.

Processing.—This consists of removing the shells by beating and drying the kernels after cutting into pieces.

Crushing —All the kernels are crushed locally in the centres of production. The seeds contain about 60 per cent of oil and nearly 50 per cent is obtained by crushing.

The oil is sherry yellow in colour with specific gravity of 0.958. It burns with a slight smoky flame emitting a disagreeable smell.

Uses —The oil resembles in its general characters chalmogra oil and is used in the treatment of leprosy in India and elsewhere. It is also used for burning in lamps. The cake is largely used as manure.

Trade —The oil was sold for 3 to 6 annas per pound before the war, but the price has now nearly doubled.

The trees are situated in forests and areas adjoining forests, thus there will be difficulty in regular collection and any increase in production is impossible.

6. *Tobacco seed (Nicotiana tabacum)*. Virginia tobacco grown in an area of 1,25,000 acres in Ganjur and neighboring districts is freely allowed to seed unlike the other types of tobacco. This is grown in the winter season from October–November to February–March.

Yield —The produce is available in the months of April–May. An acre of crop will yield on an average 175 lb. of seed, which gives an aggregate outturn of 9,800 tons of seed or 2,450 tons of oil per year. Only a small percentage of the produce is crushed at present for oil.

Processing —The seeds have to be powdered in flour mills before crushing in screw presses. This process can be dispensed with if crushing is done in country *chekkus* or rotary mills.

Crushing —The seed is now crushed mostly in country *chekkus*. It contains 33 to 38 per cent of oil and in *chekkus* only about 25 per cent is obtained.

Oil —The cold drawn oil is thin, transparent, light yellow, pleasant smelling, agreeable to taste and is identical with high quality gingelly oil. The hot drawn oil is thin, slightly turbid yellow, and a little bitter to taste. It has a specific gravity of 0.9232 and is free from harmful substances like nicotine. The oil was seen to burn with a brilliant flame.

Uses —The use of the oil for edible purposes in Bulgaria, as a semi-drying oil in France, and the cake as a horse-feed has been reported. It can be used in the manufacture of paints, varnished and soap and for illuminating and edible purposes. The cake has been found to be a harmless and excellent cattle food (a) Ganjur).

Though the seed, oil and cake were much in use in European countries, in India the seed was till recently being burnt away as fuel. On departmental advice the seed was later used as cattle-food. The department as a trial measure extracted some oil and sent samples to various firms manufacturing paints and was reported upon favourably. Results of tests on its burning capacity, soap manufacturing and culinary value were also very satisfactory. If the utilisation of tobacco seed on the above lines is fully exploited there is every possibility of the entire production of seed being fully utilised.

7. *Cotton seed (Gossypium sp.)* —There is an acreage of about 24 million acres under cotton in this Province with an estimated annual production of 1.7 lakhs of tons of seed, of which 0.14 tons of seed are required for seed purposes. This together with 0.2 lakhs of tons of seed of excess of imports over exports in this Province is exclusively used as cattle-feed. Cotton seed contains about 18 to 20 per cent of oil and of this about 12 per cent could be extracted in specially designed mills. The oil is suitable for burning in lamps and if this industry can be developed in Madras about 20,000 tons of oil could be obtained annually from this source. Refined cotton seed oil is used as an edible oil extensively in America when a highly specialised industry exists.

8. *Oil-yielding Plants of minor importance* —In addition to those listed above there are a number of plants, which bear seeds yielding on expression oils generally used for lighting purposes. These are, however, confined to certain localities and therefore of limited importance only. Data regarding the quantity of seed or oil available are lacking.—

(i) *Schleichera trijuga* (Kusum) or *Peccan* is found in the forests of Madhira, Malabar, South Kanara, Chittoor, Salem, Godavari and Coimbatore. The kernels contain over 60 per cent oil, of yellow-brown colour, known as Kusum or Macassar oil, which is in great demand in commerce. The oil is used in the manufacture of soaps and cosmetics and for lighting and culinary purposes.

(ii) *Samadera indica* (Karvngota) is found in west coast. The oil from its seeds is used for lighting and medicinal purposes particularly for rheumatic pains. The seeds contain about 33 per cent of oil.

(iii) *Vateria indica* (Dhupa) : The tree is abundant in the Malabar coast. The kernels are not crushed in country mills, but they are dried, powdered and boiled in water and the fat is skimmed out. It solidifies at ordinary temperature and is known as Malabar tallow or Dhupafat. It is greenish yellow when fresh but the colour is rapidly bleached on exposure. It has a specific gravity of 0.912. The fat is used for edible purposes and in Europe for candle and soap manufacture. It is generally marketed as spherical balls, and is burnt as a candle by inserting a wick. The cake is used as manure.

(iv) *Argemone mexicana* or the Mexican Poppy is a common weed found throughout the Presidency. Seeds which contain 36 per cent oil, are gathered by poor people and the oil obtained either by crushing or grinding and boiling in water, is used for lighting purposes. The oil has a noxious and acrid taste and hence cannot be used for edible purposes.

(v) *Jatropha curcas* (Wild castor) is a small shrub largely grown as a live fence in west coast. The kernels contain about 50 per cent of oil. The seeds are collected in some places for extracting oil for use in lamps. The plants are easily propagated by cuttings and establish quickly if planted during the rainy season.

(vi) The Rubber tree -- Both the para rubber (*Hevea brasiliensis*) and carab rubber (*Monotheca glauca*) yield seed containing 42 to 50 per cent and 35 to 42 per cent of oil respectively. The oils are used for the manufacture of soap and paints and cake as a stock feed in foreign countries.

A consolidated statement of the estimated resources of the more important vegetable oils that can be obtained from inedible seeds in the Presidency is furnished in an appendix. This statement does not however take into consideration the oil that can be obtained from the above mentioned trees that are extensively found in the forests. It is reported that it is not possible to assess their number though wherever possible and accessible the produce is gathered either by the minor forest produce contractors or the Forest Department.

Before closing the report it may be said that the use of different vegetable oils as illuminant has been known to the Indian Villager from very ancient times. Various types of lamps have been improvised or designed for use on different occasions and according to the means of the individual. We have for instance the bronze or bell metal hanging lamps, table lamps, carrying lamps etc., in addition to lamps made of iron or earthenware or pot clay. However, with the availability of kerosene even in the remote villages and the advent of cheap models of lamps designed to burn kerosene oil such as the noted hurricane lantern and the better illumination provided by kerosene oil these indigenous lamps slowly went out of general use. There is, however, a small section of the people who still use vegetable oils for burning in lamps as they consider this practice more suited to their religious sentiments and feel that the light emanating from such lamps is more cooling to the eyes and does not spoil eyesight. A few models of lamps that are still in use are illustrated in Plans I.

It is reported that recently due to the scarcity of kerosene oil, Indian villagers are paying greater attention to the collection of oilseeds from all available sources and extracting oil from them for burning in lamps. People are also attempting to devise new lamps as the one on the west coast for instance. (Fig. 5, Plate I) a cheap sort of carrying lamp made with an ordinary glass tumbler and sold at 8 annas or Re. 1 each. This model is used extensively and is found to give light of moderate illumination and burns for about 3 hours with half an ounce of any one of the vegetable oils.

LIST OF JEWELS WORN BY HINDOO FEMALES

(Extract taken from exhibition of the Industry and Art of all Nations, The Madras Central Committee Proceedings 1851 p. 146. Ed. 1853.

Extract taken By VIJAYAKUMAR Lib. T.N.A.

<i>No of the Plates.</i>	<i>Name of the Jewels.</i>						<i>Value in star Pogodus.</i>		
(1)	(2)						(3)		
1	1	A set of Culeky and Serposh of gold set with precious stones					150	to	1000
2	2	1	Jada billa of	do.	..	..	100	to	300
3	2	1	do.	of gold only	..	..	7	to	15
4	3& 4	1	set of Talasaman of gold set with precious stones.				150	to	1000
5	4	1	Nattoo of	do	and pearls	..	60	to	100
6	4	1	Boollauk of	to do	..	..	10	to	150
7	4	1	set of ear ornaments of			do	600	to	1500
8	5	1	Jadasazoo	of	do.	..	150	to	400
9	6	1	Serooputtee of	do	..	..	100	to	1000
10	6	1	Gollaputtada of	gold	..	..	25	to	40
11	7	1	do	of	do	and set with precious stones	100	to	250
12	7	1	Addigaloo	set with rubies		..	60	to	250
13	7	1	do	do	..	..	100	to	500
14	7	1	do	set with diamonds		..	150	to	600
15	7	1	do	do	..	..	60	to	100
16	8	1	Godhoom poosaloo	of gold		..	60	to	100
17	9	1	Chendraharam	of	do	..	100	to	200
18	10	1	Doollady harum	of	do	..	100	to	5000
19	11	1	Vodeyanum	set with rubies		..	100	to	200
20	12	1	do	of gold only		..	50	to	100
21	13	1	Puticem	of	do.	set with precious stones	100	to	100
22	14	1	Joomala dunda	of gold only		..	30	to	60
23	15	Moharala dunda		of	do	..	80	to	300
24	16	1	common Boottoo sarum	of	do	..	100	to	200
25	17	1	Vadeyamum	of gold set with rubies		..	300	to	1000

(1)		(2)		(3)	
26	18	1 Sumpungy mogal harum	150	to	500
27	19	1 set of ear ornaments worn by tamil females	50	to	100
28	19	1 Putrada of gold	5	to	7
29	20	A pair of Cuttra bavilee of do. set with precious stones.	20	to	300
30	20	1 set of ear ornaments of do do	100	to	400
31	21	1 Condacoochooloo	10	to	60
32-33	21	1 pair of Boogudaloo of gold set with precious stones or pearls.	25	to	100
34-35	21	1 set of Bunder Cammaloo and Joomikeeloo of do do	150	to	400
36	21	1 set of Curnmpooloo of do do ..	25	to	80
37	22	Cratagamtra Culooloo of gold	5	to	90
38	22	1 Capoo of do	10	to	20
39	22	1 pair coral Pouchee	5	to	10
39a	22	1 Moonookoo of gold	1	to	2
40	22	1 pair of Bajeebundoo of gold	15	to	30
41	22	1 pair of Nagavotooloo of do	40	to	80
42	23	1 Gajoo of do	5	to	10
43	23	1 do of do	5	to	10
44	23	1 do do do set with precious stones.	8	to	50
45	23	1 Ring of do do	15	to	20
46	23	1 Vunky Congarum of silver	1		
47	23	1 Siccarring of gold	3	to	6
48	23	1 pair of Bajeebuntooloo of do	40	to	100
49	23	1 pair of Moorogooloo of do	30	to	150
50	04	1 pairs of Cunloosu of do	80	to	200
51	24	1 pairs of Pochee of do do	30	to	150
52	24	1 pair of Pochee of gold	20	to	40
53-25,	24	1 pair of vunkee of do set with precious stones.	400	to	1000
54	24	1 pair of Boojabandhm of do do ..	80	to	500
55	26	1 pair of Mancla Gazooloo of do do	25	to	50
56	26	1 pair of Pansacadeyaloo of do	50	to	150
57	27	1 pair of Todaloo of do	100	to	200
58	27	1 pair of Guggoo Gooloosoo	20	to	40
59	27	1 pair of Choola Goloosoo	15	to	30
60	28	1 pair of Pavadaloo	6	to	10
61	28	1 pair Mataloo	6	to	10
62	28	1 Silver key chain	10	to	45

LIST OF GOLD AND SILVER THREAD OF DIFFERENT
TWISTS AND LACE AND C.

Name.						Price of a Tola weight of gold ones.			Do. of Silver.		
(1)						(2)			(3)		
1	Ghokur thin	..	..	..	..	2	4	0	12	1	0
2	do thick	..	..	..	..	2	0	0	1	8	0
3	Mothee	..	..	..	..	2	4	0	1	12	0
4	Chamuchhar	..	..	..	..	2	0	0	1	10	0
5	Tussatar	..	..	..	..	1	14	0	1	8	0
6	Gholthar	..	..	..	..	2	0	0	1	10	0
7	Thomut	..	..	..	..	1	14	0	1	8	0
8	Cothar	..	..	..	..	2	0			10	0
9	Leaf	..	..	..	..	0	0	0	0	0	0
10	Nugtha	..	..	..	..	2	0	0	1	10	0
11	Chumkee	..	..	..	..	2	0	0	0	0	0
12	Thread	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
13	Lace of sizes	..	..	..	..	2 to 3 per yard					
14	Cord of sizes	..	..	..	..	1 to 2½					

Madras, 11th June 1850.

C. V. CONNIAH CHETTY, M.C.C.

15. Resolved that C.V. Conniah Chetty be offered the best thanks of the Committee for the assistance he has given to promote the objects of the Exhibition.

(By Order)

EDWARD BALFOUR,
Secretary.

Madras : Printed at the Fort St. George Gazette Press.

BOOK REVIEW.

By NALINI CHANDRASEKARAN.

*Assistant Editor,
Gazetteer Unit,
Tamil Nadu Archives.*

How India Won Freedom.—Sourin Choudhri Published by S. Chand and Company, Private Limited, New Delhi (1987) Rs. 75.00.

Many research works have been published on the interesting subject, 'India's Freedom Struggle'. Despite the existence of an extensive literature, many facets of the Indian Independence Movement still remain unexplored.

'How India Won Freedom' by Sourin Choudhri is yet another volume to enlighten the present generation about the selfless sacrifices of the noble sons of India for their glorious country.

In this book the author has presented glimpses of the freedom struggle in 17 chapters, with Coherent Prologue and Epilogue, enabling the new generation to understand the origin, development and significance of the historic struggle.

The author begins the subject with the arrival of the first official representative of the King of England, Captain William Hawkins in the small port of Surat in Gujarat on August 24, 1608 in his pursuit of his trading activities. It was a small step but later turned out to be a giant stride for the Englishmen. They came in the garb of merchants to India and later became the Imperialists.

The Author then narrates the conditions of India after the decline of Moghul Empire. He further portrays as to how the English used these circumstances to their advantage. Impelled by imperialist motives the English evolved schemes to become the masters of India. Here the Author expresses his views as follows :

Scratch an Englishman and you will find beneath his skin some germs of imperialism.

The tireless efforts of Robert Clive and the foundation and the expansion of the British Empire, the outbreak of Revolt of 1857 and the aftermath are well described. The role of the nationalists is exemplified. Particularly the contributions of Gopalakrishna Gokhale, Lokmanya Bal Gangadhar Tilak, Bipin Chandra Pal, Lala Lajpat Rai, C.R. Das, Motilal Nehru, Mrs. Annie Besant and others to the national cause are narrated in such a way that they would stay for ever in the minds of the readers.

In this long struggle for Freedom the advent of Gandhi was a turning point. His policies and programmes such as Non-Cooperation Movement, Civil Disobedience Movement and Quit India Movement electrified the nation as a whole. Millions thronged around him in his great mission of the liberation struggle against the British imperialism.

The author has given a gist of the activities of the younger generation in the early decades of the present century and their involvement in the extremist movement. The list includes Wasdeo Phadke, Damodar Chapekar and his brother Balakrishna, Ganesh Savarkar and his brother Vinayak, Vanchi Iyer, Khudiram and

many more. Further the Author contemptuously criticises the 'Divide and Rule' policy followed by the British and finally ends the work with a note on the assassination of the great son of India, Mahatma Gandhi.

Indeed this book is a meaningful addition to the literature on the History of Freedom Struggle. Sometimes, Readers is, however, left with an impression that criticism against the British borders on vehemence. Similarly, the eulogy of the benefits of the British rule also occasionally seen to exceed the limit. His rhapsody of extremism in those days should *not* in the least be taken as its jurisdiction in the face of foreign rule.

LIST OF TOPICS IN WHICH RESEARCH WAS CARRIED ON IN TAMIL NADU ARCHIVES DURING JULY—SEPTEMBER 1990

(1)	(2)	(3)	(4)
1	Thiru P.S.Vijayanathia Raj	Project work	"Rural Political elite in Tamil Nadu A study" 1955—1990. 9th July 1990—18th July 1990.
2	Thiru K. Kanniah	Ph.D.,	"Marie time" Activities in Devanam- pa nam and urbanisation of Cuddalore 1701—1959. 5th July 1990 —4th July 1991.
3	Thiru V. Kalaimani	Publish a book	Alagumathu Kone 1650—1857 13th July 1990—12th August 1990.
4	Thiru G. Manikkam and V. Rajasekaran	Official	"Evaluation study on District Tiruchi- rappalli" 1979—1990. 13th July 1990—19th July 1990.]
5	Thiru G. Krishnamoorthy	Ph.D.,	"Role of opposition in the Tamil Nadu Nadu Legislature" 1952—1990. 12th July 1990—11th July 1990.
6	Thiru Dr.K.Jayaraj Pandiyan	Publish a book	"History of Madras" 1600—1950 21st July 1990—20th July 1991
7	Thiru Lashmanan	Ph.D.,	"Labour Movement in Madras" 1926—1939. 17th July 1990—16th July 1991.
8	Thiru S. M. Kamal	Writing an article	"Liberation Movement in South India" 1750—1850. 17th July 1990—16th July 1992.
9	Thiru A. Ranjith	Ph.D.,	"Harijan Welfare Schemes in Tamil Nadu 1947—1959. 21st June 1990—20th June 1991
10	Selvi Sheela Menon	Ph.D.,	"History of Nair Brigade in Kerala 1670—1959 23rd July 1990—22nd July 1991.
11	Thiru P. Anandan	Ph.D.,	"The History of Social Legislation in Tamil Nadu" 1885—1947. 24th July 1990—23rd July 1991.
12	Thirumathi G.D. Ananda Vijayakumari.	Presenting a paper	"Trade Union Movement" 1920—1947 25th July 1990—24th July 1991.
13	Thiru S. Murugadas	M. Phill	"History of Tindivanam Municipality" 1670—1959 27th June 1990—26th June 1991.

14	Thirumathi Anjali Sircar	Writing a book	"Art History of Tamil Nadu"
1601—1959	27th July 1990—26th July 1991.
15	Selvi G. Puspavathi	M.Phil.	"History of Corday Higher Secondary
School" 1900—1959	27th July 1990—10th August 1991.
16	Thiru Raman Natarajah	Ph.D.,	"Poligars of Panchalan Kurichi"
1752—1850	25th July 1990—24th July 1990.
17	Thiru R. Raja	Ph.D.,	"Freedom Movement in the Madras
Presidency" 1885—1947	5th July 1990—4th July 1991.
18	Thiru S. Baskaran	M. Phil.	"Educational Development in Thanjavur
District" 1947—1959 (1967).	5th July 1990—4th July 1991.
19	Thirumathi K. Kaliammal	M. Phil.	"The Status and position of Kongu
Vellala Women in Dharmapuri
District" 1850—1955	5th July 1990—4th July 1991.
20	Thirumathi Indirani Sridaran	Writing an article	"Women studies" 1900—1980	6th August 1990—19th August 1990.
21	Thiru Kishore C.P. Kosala	Ph.D.,	"History of Jey pore (Orissa)"
1880—1959	24th July 1990—23rd July 1991.
22	Selvi Sophia Joseph	Project work	"Science and Technology in 18th
20th centuries in India" 1701—1959	10th August 1990—9th August 1991.
23	Thirumathi P.V. Manoranji-
tham.	Ph.D.,	"Historical perspective of women
of Paramalai Kallar Community of
Madurai District" 1850—1950.	8th August 1990—7th August 1991.
24	Thiru Pradeep Kumar
Triupathy.	M.Phil.	"History of the Madras Institute of
Technology".	9th August 1990—23rd August 1990.
25	Selvi S. Anandhi	Ph.D.,	"Middle-class Women of Tamil Nadu"
1920—1955	13th August 1990—12th August 1991.
26	Thiru G. Ramadoss	Ph.D.	"Development of Major Irrigation
Projects in Tamil Nadu" 1900—1959	9th August 1990—8th August 1991.

(1)	(2)	(3)	(4)
27	Thiru Lee. A. Weissman Ph.D.,	"Study of Contemporary religious movement in Tamil Nadu 1900—1945(Non-confidential' records only).	16th August 1990—15th August 1991.
28	Thiru Tanaka, Masakazu Ph.D.,	"Temples and Mutts in South Arcot and Thanjavur District" 1850—1958.	19th October 1990—18th October 1991.
29	Selvi C. Sayamala M. Phil.	"History of Women's property right" 1869—1959	13th August 1990—19th August 1990.
30	Thiru K. Mariappan Ph.D.,	"Growth of Education in Tamil Nadu" 1800—1957.	20th August 1990—19th August 1991
31	Thiru R. N. Varma Ph.D.,	"Social and Economic condition under Marathi Rule" 1674—1857	29th August 1989—28th August 1990
32	Thiru S.M.M. Mohammadali Project work	"Drama" 1880—1950	20th August 1990—3rd September 1990
33	Thiru S. Abdul Rajak Ph.D.,	"Muslim Education in 19th Century in Tamil Nadu" 1880—1900.	18th July 1990—17th July 1991.
34	Thiru E. Balakrishnan M.Phil	"History of the Communist Movement in Kerala" 1935—1956.	24th July 1990—23rd July 1991.
35	Thiru G. Thangavelu Writing an article	"History of Modern Tamil Nadu" 1800—1959	25th July 1990—24th July 1991.
36	Thiru T. H. Arasu Ph.D.,	"Role of Subramaniya Bharathi in Freedom Movement" 1882—1921.	27th July 1990—26th July 1991.
37	Selvi B. Krishnakumari M. Phil.	"A critical studies of Garimella Sahityam" 1920—1952	21st August 1990—20th August 1991.
38	Selvi S. Sumabala Ph.D.,	"Archeological and Historical Study of Ponneri Region".	27th August 1990—5th September 1990
39	Thiru R. Baskara Sethupathi M.Phil.	"Sports Administration in Tamil Nadu" 1937—1957.	27th August 1990—2nd September 1990.

- 40 Thiru K. S. Palanisamy Project Work "Siddha in Veterinary Medicine" 30th August 1990—29th August 1991.
- 41 Thiru S. Jayaraj Nathaniel Do. "Veterinary science in Tamil 17th and 19th century." 30th August 1990—29th August 1991.
- 42 Thiru N. Rajiah Publishing a book "Pollayakars" 1700—1800 5th September 1990—4th September 1991
- 43 Thiru D. Sandeep kumar M.Phil. "Christian Missionaries in Andhra-A study of Guntur District," 1800—1950 7th August 1990—6th August 1991
- 44 "Maruka Yanagisawa Ph.D., "Socio-Cultural changes in Villages in Tiruchirappalli District" 1700—1850 3rd August 1990—2nd August 1991
- 45 Selvi S. Umadevi M.Phil. "Development of Public Health Services in Coimbatore District 1940—1980. 7th August 1990—6th August 1991.
- 46 Selvi K. Swapnalekha M.Phil. "Legal rights of Muslim women" 1937—1959 7th August 1990—6th August 1991
- 47 Selvi R. Malliga M.Phil. "Development of women Education in Tamil Nadu " 1800—1900. 7th August 1990—6th August 1991
- 48 Thiru R. Krishnakumar M.Phil. "Rural Development Programme in Tamil Nadu after Independence" 1947—1959. 6th September 1990—5th September 1991.
- 49 Thiru S. Vijayakumar M.Phil. "Picketing-A Gandhian weapon in the Indian Freedom struggle" 1903—1947 6th September 1990—5th September 1991
- 50 Thiru D. Raja M.Phil., "Conditions of Salem Weavers in the inter-war period 1914—1945 7th September 1990—21st September 1990
- 51 Thiru J. Albaris Ph.D. "History of the Fisherman in Travancore" 1670—1959. 9th August 1990—8th August 1991
- 52 Dr. P. Rengasamy Written an Article "On translation" 11th September 1990—12th September 1990
- 53 Thirumathi Sariga swant Do. "British Raj" 1700—1800 7th September 1990—6th September 1991.

54	Thirumathi Padmini Swaminathan	Project Work	"Corporate sector in the Madras Presidency with special reference to growth of Business Houses", 8th September 1990—7th September 1991.
55	Thiru C. Swaminathan	Ph.D.,	"British administration in the Madras Presidency" 1858—1920. 13th September 1990—12th September 1991
56	Thiru John Salanun Benjamin.	M.Phil.	"History of Education and Literacies" 1880—1959. 5th September 1990—4th September 1991.
57	Selvi S. Shanmuga Vadivelu	M.Phil.	"Prohibition Movement in Tamil Nadu" 1990—1950. 28th September 1990—27th September 1991.
58	Thiru R. Yenose	M.Phil.	"Congress Administration in Tamil Nadu" 1950—1967. 19th September 1990—3rd October 1990.
59	Thiru M. S. S. Pandiyan	Project Work	"Socio-Cultural History of Madras Presidency" 1857—1957. 17th September 1990—16th September 1991.
60	Thiru C.S. Kalidoss	M.Phil.	"Labour Movement in Coimbatore" 1939—1950. 19th September 1990—18th September 1991.
61	Thiru B. Mani	M.Phil.	Badaga customary Law and British Judiciary" 1700—1947. 19th September 1990—18th September 1991.
62	Thiru C. Rajan	M. Phil.	The Social and Economical life of the Paliars in Coimbatore District" 1900—1970. 19th September 1990—18th September 1991.
63	Thiru Chinnaiyan P.,	Project Work	"Administration of the British in the Madras Presidency" 1801—1959. 17th September 1990—16th September 1991.
64	Thirumathi M. Thilagavathy, Ph.D.,		"Textile Industry in Tamil Nadu" 1947—1959 (1960—1967 Printed). 21st September 1990—20th September 1991.
65	Thiru C. Thangarajan	M.Phil.	"Social and Educational changes among the Mappilas" 1850—1956. 22nd August 1990—21st August 1991.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY

LIST OF BOOKS ADDED TO THE LIBRARY COLLECTION DURING THE PERIOD 1st JULY 1990 To 30th SEPTEMBER 1990.

Serial number. (1)	Author (2)	Title. (3)
1	Government of Haryana ..	Sira District Gazetteers, 1988
2	G.S. Nallasivam	History of Sivagiri (Thesis).
3	R. Angayarkkanni	History of freedom struggle in Tiruchendur Taluk from 1930 to 1947 (Thesis).
4	Government of Kerala ..	Kerala State Gazetteers Vol-3, 1983.
5	ந. இளங்கோ	சேதக்காதி நொண்டி நாடகமும் ஞானநொண்டி நாடகமும் (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை)
6	Government of Tamil Nadu	Catalogue of publications of the Government Oriental Manuscripts Library, Madras.
7	Women's University, Kodaikanal.	Status of Women in Tamil Nadu.
8	Ganga Thunga Prakashan, Varanasi.	Kamakoti Shantha Koti.
9	Sheela Menon	School Education under the Madras Corporation 1904—1947 (Thesis).
10	K. Nelson	History of Land Survey in Madras. Presidency from 1858 to 1900 1858 to 1900. (Thesis)
11	N. Rajagopalan	A Garland : A bibliographical dictionary of carnatic composers and Musicians.
12	Government of Tamil Nadu	Annual Report of the Directorate of Vigilance and Anti Corruption Tamil Nadu 1983—84, 1984—85 1985—86, 1986—87, 1987—88.
13	Directorate of School Education, Madras-6.	List of Recognised High Schools in Tamil Nadu as on 30th September 1985.
14	Do.	List of recognised Higher Secondary Schools in Tamil Nadu.
15	Tamil Nadu State apex Co.op. Bank Ltd., Tamil Nadu, Madras-1.	83rd Annual report for the year ended 30th June 1989.
16	National Archives of India	Documentary Heritage and the Professionals Ed. by M.L. Kachroo 1990.
17	Stationery and Printing Department, Tamil Nadu.	Annual Administration Report 1988—89.

(1)	(2)	(3)
18	M.I.T. Madras-44	Seminar on problems in Acquisition and Maintenance of Library Materials 1990.
19	தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற பேரவைச் செயலகம்	1990-91 ம் ஆண்டிற்கான அரசு உறுதி மொழிக்குழு 4,5 வது அறிக்கைகள்.
20	ந. இராசையா	விடுதலைப்போரில் தாழ்த்தப் பட்டோரின் பங்கு.
21	P. Kumarasamy	Khadi and rural development in Tamil Nadu.
22	தமிழ் நாடு அரசு	இந்திய விவரச் சுவடி, தமிழ்நாடு: இராமநாதபுரம் மாவட்டம்.
23	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Tamil Nadu Agricultural Census report on input survey 1981-82.
24	Commissioner of Statistics ..	World Agricultural Census 1979-80, Tamil Nadu, Nilgiris District.
25	தியாகராசர் நன்முறை மேல்நிலைப்பள்ளி, மதுரை-9	33ஆம் ஆண்டு மலர் 1989-90
26	Women's Christian College ..	Magazine : The Sun flower.

NEWLY PURCHASED BOOKS

27	Henry Dodwell	Duplex and Clive
28	Francis Buchman	Journey from Madras through the countries of Mysore Canara and Malabar in 3 volumes.
29	Nelson J.H.	Madura Country Manual.
30	Nayak (H.M.) & Gopal (B.R.) Ed.,	South Indian Studies.
31	Muthaiah	Madras : The Gracious City.
32	I.L.O., New Delhi	Report of the Director General. Growth and adjustment in Asia, 1985.
33	Do.	World Labour report V-2, 1985.
34	Sanding (Guy)	Labour force participation and Development Ed.-2, 1982.
35	Casasus (S) etc.. ..	Cuban Women 1988.
36	Anker (Richard) etc.. ..	Womens participation in the Labour force 1988.
37	Mies (Maria)	Indian women is Subsistence and agricultural Labour 1986.
38	I.L.O. New Delhi	Women in Rural Development 1988.
39	Loutfil(M.F.)	Rural women unequal partners in development 1987.
40	I.L.O. New Delhi	Resources power and women.

(1)	(2)	(3)
41	Dixon & Muller (Ruth)	Women's work in third world Agriculture 1985.
42	..	Selected standard and policy statements of special interest to women workers 1980
43	Berik (Gunseli) ..	Women Carpet weavers in rural Turkey 1987.
44	I.L.O.	Women at work : Cumulative Index 1977-82, 1984.
45	Gold schmidt Clermmt (L) ..	Unpaid work in the household 1985.
46	Oppong (Christine) and Abu (Kathrine).	Seven roles of women 1987
47	I.L.O. -- --	Rural development and women in Africa.
48	Rodgers (G) -- --	Poverty and Population 1984
49	Gulai (Leela) -- --	Fisher women on the Kerala Coast 1984.
50	I.L.O. New Delhi -- ..	Group based savings and credit for the rural poor 1984.
51	Do.	Fighting poverty : Asia's Major challenge 1986.
52	Do.	Employment growth and basic needs 1978.
53	I.L.O. New Delhi -- --	Employment and poverty in a troubled world.
54	Gold schmidt -- --	Economic evaluation of unpaid household work.
55	Oakley & Marsden -- --	Approaches to participation in rural development 1990.
56	Hockings, Paul -- --	Blue Mountains
57	Ramadass (M) -- --	Pondicherry Economy 1990.
58	Khan -- --	Status of women in Islam.
59	Allen -- --	Women in India and Nepal.
60	Mahadeven -- --	Women and Population dynamics
61	Desai -- --	Indian women
62	Mazumdar -- --	Women workers in India
63	Kharbanda -- --	Waste Management.
64	Mahalingam	Inscriptions in Tamil Nadu and Kerala Vol. 2 to Vol. 5.
65	Zaidi -- --	The Encyclopedia of Indian National Congress Vol. 1 to 26.
66	Do.	The Annual Register of Indian Political parties 1982 to 1986.
67	..	Indian National Congress Vol. 1 to 5

(1)	(2)	(3)
68	Sharma	Indias struggle for freedom Vol. 1 to 3
69	Chapra	History of South India 3 Volumes.
70	Saiyid	Sound of Firing.
71	Comming	Political India.
72	Sarkar	Press in India
73	Kumar	Social equality.
74	Johari	Pattabi Sitaramayya's history of Indian National Congress.
75	Mishra	Ancient Indian Republics.
76	Jain	Growth and development of Governor Generals.
77	Ahmed	East India trade in 17th Century.
78	Chaudhry	How India won freedom.
79	Chattergi	Impact of Raja Rammohan Roy on Education in India.
80	Havell	Ancient & Medieval Architecture.
81	Bernier	Temple arts of Kerala
82	—	Eternal values for a changing society.
83	Bhartiya Vidya Bhavan	History and culture of Indian people Vol. 1 to 5, Vol. 7, Vol. 9 to 11.
84	V.V.S. Iyer	Kamba Ramayana
85		Crusaders of the Fourth Estate in India
86	Hockings (Paul)	Council from the Ancients.

LIST OF TAMIL NADU ARCHIVES PUBLICATIONS AVAILABLE
FOR SALE.

Serial number. (1)	Name of the book with description. (2)	Year. (3)	Rate. (4)	
			Rs.	P.
1	Diary and Consultations	1681	0	87
2	Do.	1686	1	37
3	Do.	1687	2	00
4	Do.	1688	2	00
5	Do.	1689	1	60
6	Do.	1692	0	87
7	Public Consultations, Volume 71	1741	2	00
8	Despatches from England	1680—82	1	12
9	Do.	1681—86	2	00
10	Public despatches to England' Volume 13	1741—42	1	00
11	'Letters from Fort St. George	1679	1	00
12	Do.	1689	0	87
13	Do.	1696	2	00
14	Letters to Fort St. George Volume 11.. ..	1682	2	00
15	Letters to Fort St. George Volume 25	1740	0	75
16	Letters to Fort St. George Volume 25	1741	1	50
<i>Sundries :</i>				
17	Letters to subordinate factories	1680—81	1	00
18	French Correspondence Book No. 9	1752	1	37
<i>Military Department. —</i>				
19	Diary and Consultations	1752	1	12
20	Country Correspondence	1753	2	00
21	Diary and Consultations	1754	2	00
22	Do.	1756	2	00
23	Country Correspondence	1754	2	00
24	Do.	1755	0	87
25	Do.	1756	1	75
26	Do.	1757	2	00
27	Do.	1758	1	87

(1)	(2)	(3)	(4)
<i>Mayor's Court Records:—</i>			Rs. P.
28	Minutes of proceedings	1689-1719	1 12
<i>Factory Records:—</i>			
29	Selections from public consultations letters from Fort St. George and Fort St. David consultation.	1740	1 12
30	Selections from Fort St. David Consultations ..	1741	0 50
31	Masulipatinam Consultation book	1682-1683	0 87
<i>Department:</i>			
32	Labour on the Malabar Coast Volume 1 ..		0 56
33	Memoir written in the year 1781 AD by Adriaan Menon No. 2		2 00
34	Memoir of commander predrick Gunes delivered to his successor Casper De among on 31st December 1956 copie by the Rev, F. Groot Lr. No. in the press list 593 No. 2.		0 62
35	Memoir of Johan Gerard Van Anglbeck ordinary Member of Dutch India and Governor Ebot of Ceylon deliver to his successor in the Adminis'ration of Malabar, Jan Lamoertus Van shall in the year 1793 copies by the Rev. P. Groot Lr. No. in the press list 1425 No. 4.		0 37
36	Historical account of Navab Hyder Ali Khan (from the year 1763, Number in the press list 720,) Volume -5.		0. 30
37	List of Dutch manuscripts, letters and official document copied by the Rev. P. Groot (Number in press list) 1629 Volume 6		0 62
38	Memoir of the departing Commander Cornelus breekpet delivered to his successor the worshipful Utulas Governor and Director Zlect. Christian Lodenijk Senff on the last day of February 1762. Number in press list, 855. Volume-7.		0 75
39	Diary kept during the expedition against the Zamorin from 4th December 1716 to 25th April 1717 copied by Rev. P. Groot (Number in press list, 97, 98 & 99) Volume 8.		2 00
40	Extracts from General inventories and establishments of the years, 1743, 1761 and 1780—copied by the Rev. P. Groot (Number in press list, 358, 674 and 1136) Volume-9.		0
41	Diary of captain Hackert written during the campatin against the King of Travancore from 18th October 1739 to 8th June 1740 (Number in press List 2877) Volume-10.		0 50

(1)	(2)	(3)	(4) Rs. P.
42	Memoir of casper De Jon, delivered to his successor Godefredus welserman, dated 7th March 1761—copied by Rev. P. Groot Volume II (Number in press list 673).		0 75
43	Memoir of Commander Godefridus Wiserman delivered to his successor Cornei Breckpet on the 22nd February 1765 copied by the Rev. P. Groot Volume-12. (Number in press list 7720).		0 87
44	Memoir written in the year 1677 A.D. by Hendrik Adriaan Van theade Commander of the Malabar Kanara and Wingurra Coast, for his successors, Volume-14.		0 75
45	Letters from Nagapattinam 1748—50 and 1757—58 by the Rev. P. Groot (Number in press list, 471 and 613) Volume-15.		2 00

Central—

46	Malabar District Gazetteer, Volume I— 1939 (Reprinted in 1951).		5 00
47	Malabar district Gazetteer Volume 2—1933 (Reprinted in 1951).		4 50

Saleable copies of Madras District (old) Gazetteer and Manual available in Madras Archives.

48	Chingleput—Volume II Statistical Appendix ..	1928	1 50
49	Chingleput —Volume III Statistical Appendix	1933	1 25
50	Coimbatore—Volume II Statistical Appendix and Supplement to the revised District Manuals (1898) for Coimbatore district. ..	1933	4 25
51	Ganjan—Volume II Statistical Appendix ..	1930	1 62
52	Ganjan—Volume III Statistical Appendix ..	1934	1 75
53	Madura—Volume Statistical Appendix ..	1930	2 62
54	Madura —Volume III Statistical Appendix ..	1935	1 62
55	North Arcot—Volume II Statistical Appendix ..	1929	2 00
56	North Arcot—Volume III Statistical Appendix..	1933	1 75
57	Nilgiris—Volume-II Statistical Appendix ..	1928	2 00
58	Ramanathapuram—Volume III Statistical Appendix.	1933	1 50
59	Ramanathapuram—Volume II Statistical Appendix.	1929	1 50
60	South Arcot —Volume II Statistical Appendix	1932	3 12

(1)	(2)	(3)	(4)
			Rs. P.
61	Salem—Volume II Statistical Appendix ..	1932	3 37
62	Tinneveli—Volume II Statistical Appendix together with supplement to the District Gazetteer 1917 for Tinneveli.	1934	4 62
63	Tanjore—Volume II—Statistical Appendix together with supplement to the District Gazetteer (1906) for Tanjore District.	1933	4 50
64	Tiruchinopoly—Volume II Statistical Appendix	1931	2 75
65	Tiruchinopoly—Volume III Statistical Appendix	1933	1 30
66	Studies in Madras Administration—Volume I..		13 15
67	Studies in Madras Administration—Volume-II ..		12 80
68	Avana Amudham Quarterly Journal		3 00

தமிழ்ப் பகுதி

2011 10 31

சிவப்பு ரோஜா

(ஆஸ்கார் ஒயில்பின் நைட்டிங்கேல் அண்ட் தி ரோஸ் என்னும்
சிறுகதையைத் தழுவினது.)

குடந்தை சா. வேங்கடராமன்

1. இயற்கையொரு ஊதாரி போலும் !
எழிலைவைத்துச் சொல்கிறேன்.
மயக்கிவிடும் வனப்புடைய தோட்டம்
மரவகைகள் பல நூறு.
பயனுள்ள மரங்களவை— பழங்களைப்
பரிசாகத் தருவதனால்.
வியக்கவைக்கும் வண்ணவண்ண மலர்கள்
வேண்டியவையுண்டு அங்கே.
2. உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் தோட்டமது.
ஒன்றுமே தெரியாத
பிள்ளையைக் கவியாக்கிப் பாடவைக்கும்.
பெரும் மரங்கள் தம்மேல்
களளமில்லாக் கொடிகளையே தாங்கிநிற்கும்.
கண்களைக் கவர்வது போல்
துள்ளிவரும் மான்கூட்டம் ! மயில்பலவும்
தோகை விரித்தாடும்.
3. எத்தனை நிறங்களில் பூக்களின்கே,
எண்ணிட யாரே வல்லார் !
கொத்து கொத்தாய்ப் புதுமலர்கள்
குலுங்கும் செடிகள் கோடி.
மெத்தை தனைவிரித் ததுபோல
மென்மலர் பூமி மேலே,
இத்தனையும்நேற்று இறுமாப்போடு
இருந்த இடமே வேறே.
4. இன்பத்திற்கே இந்த இடம் சொந்தமன்றோ,
இனிமையாய் எழில் ஆட்சி புரியும்போது
துன்பத்திற்கே என்மனதில் இடமுமுண்டோ ?
தொல்லுலகில் துயரத்திற்குத் தொடர்பு முண்டோ ?
அன்புநிறை மனமிருந்தால், அதிற்கொஞ்சம்
அழகு வெள்ளம் பாய்ந்துவிட்டால், ஆகா, தெய்வம்
முன்புவந்து நின்றுவிடும். நமக்குமொரு
முழுமைதரும் மோனநிலை தோன்றும் ஐயா.
5. இன்னிசை வெள்ளத்தில் எனையழுத்தும்
இதமான குயிலோசை.
என்மனம் இழந்தபடி நடந்துசென்றேன்
எழிற்சோலை தன்லெங்கும்.
பின்னரென் உடல்மறைய எழிலொளியில்
பேதமறக் கலந்துவிட்டேன்.
தன்னிகர் இல்லாமல் அனைத்தையும்
தானறியும் சக்திபெற்றேன்.
6. பாரிதனில் சுகந்தவிரப் பார்ப்பதற்கு வேறில்லை,
வாரியென இயற்கைத்தாய் வளமெல்லாம் தரும்போது !
நலமன்றி வேறேதும் நானறியா நிலையினிலே
பலகாலம் ஓடியது ! பழமரங்கள், பறவைகள்,

செடிகொடிகள், மிருகங்கள், சிறிதும் ஓய் வில்லையெனும்
படித்திரியும் தேனீக்கள், பாம்புகளும், பூச்சிகளும்

ஒன்றுக்கொன்றுதுணையாக உயிர்வாழத் தெரிந்தவைகள்.
நின்றதனை ரசித்துவந்த நேரத்தில், என்னஇது ?

மனங்கரைய ஒருமனிதன் வருந்திமிக அழுகின்றான் !
இனந்தெரியாப் பதற்றத்தில் இயற்கையின் செல்வங்கள்

எல்லாமே குழம்பிவிட, ஏனென்று தெரிந்துகொள்
வல்லோமோ என்றங்கு வந்ததுவா னம்பாடி !

அழகுக்கோர் இலக்கணமாம் அணங்கொருத்தி! இவன் மனதை
வழங்கிவிட்டான் அவளுக்கே! “மாறாத காதலிது,

மணம்புரிந்த வாழ்ந்திடவே மனமுவந்து சம்மதிப்பாய்,
கணமேனும் பிரியாமல் கருத்தொத்து வாழ்ந்திடலாம் ”,

என்றிவனும் விழுந்தானாம் ஏந்திழையாள் பாதத்தில் ;
“இன்றுவரை யாருக்கும் என் மனதில் இடமில்லை.

கெஞ்சுகின்றாய் பரிதாபம், கேட்கவில்லை எனதுமனம்
அஞ்சவேண்டாம் ஆண்மகனே, ஆட்கொள்ள நானுண்டு.

ஆனாலும் ஒருசெயல்தான் ஆகும்உனக்கென்றால், நான்
தேனாக உன்வாழ்வைத் தித்திக்கச் செய்திடுவேன்.

புதிதாக சிவப்புரோஜாப் பூவொன்று நாளைதினம்
பதிலாகத் தருவாயா? பார்த்திடலாம் ” என்றாளாம்.

“ தேடாத இடமில்லை, சிவப்புரோஜா கிடைக்கவில்லை.
கூடாது போனாலோ, குமுறியென்றன் இதயந்தான்

வெடித்துவிடும் என்செய்வேன்? வேதனையில் அழுதழுது
இடிதலையில் விழுந்ததுபோல் இவன்புலம்ப, மனமுருகித்

தவித்ததுவா னம்பாடி? “ தளராதே மனிதாவுன்
புவிவாழ்வு சிறப்படையும். பொன்னான காதலியுன்

கரம்பிடிக்க வழியொன்று காணாமல் விடமாட்டேன்”.
சரமொன்று ராமரது தனுசுவிட்டுப் போவதுபோல்

குளுரைத்துப் பறவைமிகத் துடிப்போடு சென்றுவொரு
ஆளுயரச் செடியிடமே அன்போடு, “ சிவப்புரோஜா

மலரொன்று தா”வென்று மன்றாடிக் கேட்டபோது
“ பலர்புகழ்ப் பாடிவாழும் பறவைநீ கேட்டு விட்டாய்

இல்லையென்று சொல்லுவதே எனக்குமிக வேதனையாம்.
நல்லது, நான் என்னசெய்ய, நம்புஎன்னை, வெள்ளை ரோஜா

வேண்டுமென்றால் தருகின்றேன், வேறில்லை ” என்றுசொல்ல
மீண்டுமொரு செடியிடம்போய் வேதனையாய், “ சிவப்புரோஜாப்

பூவொன்று தருவாயா, பொழுதெல்லாம் உனக்காக
நாவினிக்கப் பாடுகின்றேன் நன்றியோடு ” என்றுமிகப்

பணிவாகக் கேட்டதந்தப் பறவைதான்! “ மறுத்திடவேத்
துணிவில்லை எனக்கு, ஆனால் தோதில்லை என்செய்ய!

என்பூக்கள் எல்லாமே இளமஞ்சள் நிறந்தானே,
உன்கண்ணால் பார்த்துக்கொள் உண்மையிது ” என்கூறி

அச்செடியும் கைவிரிக்க, அழுதுகொண்டே பறவைதான்
இச்சையுனக் குண்டென்றால் எதுவழியென் நியம்பிடுவாய்.

நிச்சயமாய் சிவப்புரோஜா நீதரவே முடியாதா?
பிச்சையிடு எனக்காக, பெரியமனம் காட்டிடுவாய். ”

என்றுமிகப் புலம்பியதே! இரங்கியதால் செடியும்தான்
“ ஒன்றுண்டு மார்க்கம்தான், உரைக்கமனம் வரவில்லை.

பரிவுமிகக் கொண்டவுன்பால் பாசம்தான் பொங்குதையோ,
விரிவாகக் கேட்காதே, வீம்புமிகச் செய்யாதே.

உனக்கிந்த வம்பெதற்கு? உன்வழியில் போ”வென்று
மனந்திறந்து கூறியதே! வானம்பாடி விடவில்லை.

“ சிரமமென்ன என்றாலும் செடியேநீ தயங்காதே
விரதமெனக் கொண்டுவிட்டேன் வெற்றி பெற மார்க்கம்சொல்.

மனிதனது துயரந்தனை மாற்றாமல் ஓயமாட்டேன்.
இனியுனது சொல்லில் தான் என் வாழ்வு உள்ளது” என்று

பிடிவாதமாய்க்கேட்க, பின்னரென்ன செய்வதன்றே
செடிசொல்ல லாயிற்றே. “ சிவப்புரோஜா வேண்டுமானால்

என்முள்ளில் உன்னிதயம் இறுகத்தைத் திடவேண்டும்.
உன்ரத்தம் முள்வழியே ஓடிவந்து கலந்திட்டால்

இளமஞ்சள் பூவொன்றை எப்படியும் சிவப்பாக்கித்
தளதளவென்றுதருவேன், தண்ணிலவின் ஒளிமறையும்

முன்னரிது நடக்கவேண்டும், முடியுமா உன்னால்?” என்று
தன்னிலையை நொந்துகொண்டு, தளிர்ரோஜாச் செடிமிகுந்த

வேதனைசேர் குரலோடு வினவிட, வானம்பாடி
சாதனையே குறிக்கோளாய்த் தயங்காமல் கூறிற்று.

“ மனிதர்கள் உயர்ந்தவர்கள், வாழ்வென்றே பிறந்தவர்கள்,
இனிதாகும் அவர்குணங்கள், எனக்கென்ன சிறுபறவை,

மடிவதால்தான் மனிதனுக்கு வாழ்வதர முடியுமென்றால்,
பிடித்தவொரு பெண்ணோடு பெருமைசேர் இல்லறத்தை

அவன்நடத்த வழிசெய்ய அதனால்தான் ஆகுமென்றால்,
தவம்வேறும் எனக்குண்டோ தரணிதனில் சாதலன்றோ

தெய்வீச உறவாகும்! சிறிதேனும் சவலையில்லை,
உய்வதற்கு வழியிதுதான்! உண்மையில் காதலர்கள்

இணைவதற்கே எனதுயிரை ஈவதற்கு மகிழ்கின்றேன்.
அணைநிறேனுன் முள்ளை”யென்று அழகுசேர்வா னம்பாடி

கொடும்முள்ளில் இதயத்தைக் குத்திக்கொண்டதுஎன் சொல்வேன்!
படும்பாடு கொஞ்சமில்லை. பறவைதான் வேதனையில்

துடிதுடிக்க, அதன்ரத்தம் துளித்துளியாய் முள்வழியே
செடிகுடிக்க, ஒருபூதான் சிறிதளவு சிவந்ததங்கே!

“ ஞாயிற்றொளி வருமுன்னர் நான்பூக்க வேண்டுமன்றோ?
ஆயின்நீ இன்னுமாழம் ஆகத்தான் குத்திக்கொள்”

என்றுசெடி சொன்னதனால், இதயத்தைப் பிளக்கவென்று
நன்றாய்த்தான் பூமார்பில் நாட்டியதே கூர்முள்ளை.

சிறுபறவை யொன்றங்கே செய்திட்ட தியாகத்தால்
கிறுகிறுத்து நிலாமறைய, கீழ்வானம் சிவந்திடவே.

சூரியனும் வந்துதித்தான்! துடித்துயிரை நீத்ததனால்
பாரினிலே விழுந்துவிட்டப் பறவைக்கஞ் சலிபோல

சிவந்ததங்கே ஒருரோஜா! சிரித்தபடி மலர்ந்ததங்கே
சிவப்புரோஜா! சிறுபறவை செந்நீரால் நிறம்பெற்று

மலர்ந்தரோஜா! காதலின் மாண்புதனை நிலைநாட்ட
நிலந்தனிலே உயிர்விட்ட நெறிமாறாப் பறவையின்

இதயமென சிவப்புரோஜா எழிலோடு இலங்கிற்றே!
உதயவான சிவப்பைவிட உயர்ந்து விட்டது அதன்சிவப்பு!

“ காதலிலே தோல்விகண்டேன், கண்ட உயிர்த்தரியேன்,
சாதலிலே மன்றிறைவைச் சந்திப்பேன் என்றாற்றி,

நடைபிணம்போல் அங்குவந்தான் நம்நண்பன் மனிதன்தான்,
தடைபோலப் பறவையுடல் தன்காலில் மிதிபடவே.

தடுமாறித் திரும்பியவன், தான்தேடும் சிவப்புரோஜா
எடுத்துக்கொள் என்பதுபோல் இருப்பதனைக் கண்டுவந்தான்.

பறித்துக்கொண்டோடுகின்றான், பாவையினைப் பார்ப்பதற்கு
குறியெல்லாம் அவள்தானே, கொண்டாட்டம் மனம் போட

குதித்துக்கொண்டோடுகின்றான், குறையில்லை எனக்கென்று
எதிர்வருவது அறியாமல் எகிறிக்கொண்டோடுகின்றான் !

காளையெனை மாலையிடக் காத்திருப்பாள் என்றெண்ணி
நாளைய வருவது அறியாமல் நம்மனிதன் ஓடுகின்றான் !

“ சிவப்புரோஜா கண்டுவந்து சேர்த்து விட்டேன், மணநாளை
உவப்பிடனே அறிவிப்பாய், உயிர்த்துணையே ” என்கூறி

கொடியிடைபாள் முன்னின்று, கும்மாளக் குரல்கொடுத்தான்.
கொடியவளோ, “ அடமனிதா காலமயில் நானுன்னை

மாலையிடப் பைத்தியமா ? மனம்பேச செல்வந்தர்
காலையே வந்துவிட்டார். காலமில்லாக் காலத்தில்

சிவப்புரோஜா கேட்டபோதே தெரிந்துகொள்ள அறிவில்லை !
தவமிருக்கும் தனவான்கள் தாமிருக்க ஏழையுன்னை

மனதாலும் நினைப்பேனோ ? மறைந்தொழிவாய் மடையா ” என்று
அனல்போல சுடுமொழியை அவளடுக்க, சிவப்புரோஜாப்

பூவையொரு மூலையிலே புழுதிபட எறிந்துவிட்டு
பூவுலகில் காதலினால் புண்ணியம்தான் என்னவென்று

புத்திவந்த பூரிப்பில் போய்விட்டான் நம்மனிதன் !
சத்தியமாய்ச் சொல்லுங்கள் தயங்காமல், புனிதமான

உணர்வுகளே புரியாமல் உலவிடுவோர் மனிதரெனக்
கணமேனும் கொள்வதற்கு காரணங்கள் ஏதுமுண்டோ ?

வரும்போகும் விடியுமென்றால் வாதிக்கப் போவதில்லை
அருந்தியாகம் செய்வதன்முன் அருகதையைச் சிந்தியுங்கள்.

விரும்புவதை நாடியோடும் மேல்பிறவி மனிதர்கள்
கருணைதனை மறந்து விரும் காலமிது ! ஆனாலும்

சிறந்தகுணம் காட்டுவதில் சிறுபறவை முன்நிற்க,
மறக்காதீர் பிறவிக்கும் மாண்புக்கும் பந்தமில்லை.

போகாத ஊருக்குப் போவென்று புகல்வாரை,
ஆகாத செயலுக்கே ஆணையிட்டுத் திரிவாரை,

பொருளை மட்டும் நாடுவாரைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதா ?
பெருமைசேர் புத்தியினைப் பிரயோகம் செய்யாமல்

வருந்தியிக அழுபவர்மேல் மனவிரக்கம் கொள்ளலாமா ?
தருமமாகத் தருவதிலும் தகுதிபார்க்க வேண்டாமா ?

அவலுக்காக உமியிடிப்பார், அறிவுதனை அடகுவைப்பார்.
இவருக்காக என்றென்றும் இன்னல்கள் ஏற்பீரோ ?

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்
(அதிகாரம் 4 முதல் 7 வரை)

மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை.

4. பிரதாப முதலியின் தாயார் கன்னிப் பருவமாயிருக்கும் போது நடந்த வர்த்தமானம். நல்ல மருமகள்.

ஒரு நாள் நானும் ஞானாம்பாளும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, என் பாட்டியார் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர் களைக் கண்டவுடனே, ஞானாம்பாள் அவ்விடத்திலே கிடந்த பிரம்பை எடுத்து ஒளிப்பது போல் ஜாலஞ் செய்தாள். “என்னைக் கண்ட வுடனே, ஏன்மமா பிரம்பை எடுத்து ஒளிக்கிறாய்?” என்று என் பாட்டியார் கேட்க, ஞானாம்பாள் “உங்களுடைய பேரனுக்கு பாடந் தெரியாவிட்டால் என்னை அடிப்பீர்களென்று பயந்து பிரம்பை ஒளித்தேன். அடிபடுவதற்குக் கனகசபை அண்ணனும் இங்கே இல்லேயே!” என்றாள். உடனே, என் பாட்டியார் ஞானாம்பாளைக் கட்டிப்பிடித்து “என் புத்தியுள்ள செல்வமே!” என்று ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு என்னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்:

“விளையும் பயிர் முனையிலே தெரியும்” என்பது போல, ஞானாம்பாள் இவ்வளவு சிறு பிராயத்தில் நடக்கிற கிரமத்தையும் ஒழுங்கையும் யோசிக்குமிடத்தில், அவள் அறிவிலும், நற்குணங்களிலும், உன் தாயாருக்குச் சமானம் ஆவாளென்று நினைக்கிறேன்; உன் தாயாருக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்கு முன் நடந்த ஒரு அதிசயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன் கேள்!” என்று என் பாட்டியார் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். “உன் தாயார், கன்னிகையாயிருக் கும் போது, அவளுடைய குண ஆழகையும் ரூபலாவண்ணியத்தையும் கேள்வியுற்று, அவள் மணஞ்செய்வதற்கு நம்முடைய பந்துக்களில் அதேநகர் விரும்பியும் முடவன் கொம்புதேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போல, அவர்களுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமற் போயிற்று. நமக்கு நெருங்கின பந்துத்வம் உடைய பேராலூர் நீலகண்ட முதலியும் உன் தாயாரைக் கொள்ளப் பகீரதப் பிரயத்தனஞ் செய் தான்; அந்தப் பிரயத்தனம் பலிக்காமற் போய் விட்டதால், உன் தாயாரை எவ்வகையிலாவது சிறை எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் பலவந்தமாய் விவாகஞ் செய்துக் கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்த சமயமும் தேடிக் கொண்டிருந்தான்; அவனுக்கு ஒரு சமயமும் வாய்த்தது; எப்படியென்றால், உன்னுடைய மாதாமகர் முதலான புருஷர்களெல்லோரும், இருகாத வழி தூர மான மங்கனாருக்குப் போயிருந்தார்கள்; வீட்டில் உன்தாயார், முதலான சில ஸ்திரீகளும், சில வேலைக்காரர்களும் மட்டும் இருந் தார்கள்; அந்தச் சமயத்தில் மேற்படி நீலகண்ட முதலி, அவனுடைய இரண்டு குதிரைகள் பூட்டின நாலு சக்கர ரதத்தையும் சாரதியையும் சத்தியபுரிக்கு அனுப்பி, மங்கனாருக்குப் போயிருந்த உன் மாதாவின் தகப்பனாருக்குத் திடீரென்று மார்பு அடைத்து பேச்சு மூச்சு இல்லாமல் அத்தியாவஸ்தையாயிருப்பதாகவும், அதற் காக உன் தாயார் உடனே வரும்படி வண்டி அனுப்பி ருப்பதாகவும், அபாண்டமாய்த் தெரிவிக்கும்படி திட்டஞ் செய்தான்; அந்தப் பிரகாரம் சாரதி வந்து தெரிவித்தவுடனே, உன் தாயார் நிஜமென்று நம்பி, உடனே அவளும் அவருடைய தோழியும் அந்த வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்; அந்த வண்டி நீலகண்ட முதலி யினுடைய வண்டி என்பது உன் தாயாருக்குத் தெரியாது; தன் தகப்பனாருடைய வண்டிகளில் ஒன்றென்று நினைத்தான்; இரண்டு குதிரைகள் கட்டின வண்டியைத் தொடர்ந்து கொண்டு ஓடுவது, அசாத்தியமாகையால், வேலைக்காரர்கள் ஒருவரும் வண்டியுடன், கூடப் போகவில்லை; அந்த வண்டியைச் சாரதி அதிவேகமாய் நடத்திக் கொண்டு, தெற்கு ரஸ்தா வழியாகப் போனான். தெற்கு ரஸ்தாவில் ஒரு காதவழி தூரம் போய்ப் பிறகு மங்கனாருக்கு மேற்கு ரஸ்தா வழியாகத் திரும்ப வேண்டியதாயிருக்க அந்தப்படி மேற்கு ரஸ்தாவில் திரும்பாமல், பேராலூருக்குப் போகிற கிழக்கு ரஸ்தா வழியாக வண்டியை நடத்திக் கொண்டு போனான்.

வண்டியின் பலகணிகள் மூடப்பட்டிருந்தமையாலும், தகப்பனார் வியாதியாயிருக்கிறாரென்கிற துயரத்தினாலும், வண்டி கிழக்கு ரஸ்தா வழியாகப் போகிறதை உன் தாயார் கவனிக்கவில்லை; அந்தச் சாரதி சாராயப் பெட்டியைக் கிட்டத்தில் வைத்துக்கொண்டு வழியிற்போகும் போதே சாராயத்தைக் குடித்துக் கொண்டு போனதால், அவன் அறிவு மயங்கி அவனுடைய வெற்றிலைப்பாக்குப் பைபைக் கைநழுவிக்கீழ் விழும்படி விட்டுவிட்டான்; அது விழுந்து வெகுநேரத்துக்குப் பிற்பாடு அவனுக்குத் தெரிந்து, அதைத் தேடிப் பார்ப்பதற்காக அவன் வண்டியை நிறுத்திக் கீழே குதித்தான்.

வண்டி நின்றவுடனே, அது நிற்கவேண்டிய காரணம் என்ன என்று விசாரிப்பதற்காக, உன் தாயார் ஜன்னலைத் திறந்தாள் ; உடனே அந்தச் சாரதி குடிவெறியுடனே வந்து, “ வெற்றிலைப் பாக்குப்பை கீழே விழுந்துவிட்டது, அதைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறேன் அம்மா ” என்று சொல்லிவிட்டு, வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போனான் ; அவன் போன பிற்பாடு, கிழக்கு ரஸ்தா வழியாக, வண்டி போகிற விவரம் உன் தாயாருக்குத் தெரிந்து உடனே வண்டியைவிட்டுக் கீழே குதித்தாள், அந்த வண்டியில் ஒரு பக்கத்தில் “ நீலகண்ட முதலி ” என்று பெயர் வரையப்பட்டிருந்தபடியாலும், அந்தக் கிழக்கு ரஸ்தா அவனுடைய ஊருக்குப் போகிற மார்க்க, மென்பது, உன் தாயாருக்குத் தெரியுமானதாலும், சகலமும், அவனுடைய கபடநாடகமென்று உன் தாயார் ஒரு நிமிஷத்திற்குண்டுபிடித்துக் கொண்டாள் ; அவள் சிறு பருவமுதல், குதிரை, கட்டின வண்டிகளில் ஏறி, சில சமயங்களில் சாரத்தியம் செய்வதும் அவளுக்குப் பழக்கமாயிருந்தபடியால், அவள் ஒரு நிமிஷத்தில் அந்த வண்டியின் சாரதி ஸ்தானத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து குதிரைகளை மேற்கே திருப்பி, வாயுகதியாக வண்டியை நடத்த ஆரம்பித்தாள். பையனைத் தேடிப்போன சாரதி வண்டி திரும்பி வருகிறதைக் கண்டு, குடி மயக்கத்தினால் தள்ளாடித் தள்ளாடி விழுந்துகொண்டு வண்டியை மறிக்க ஓடிவந்தான். அவன் கிட்ட நெருங்காதபடி உன் தாயார் குதிரைச் சவுக்கினால் அவனை ஓங்கி ஓங்கி அடித்தாள் ; அந்த அடியும் அவனுடைய குடியும் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டன ; உன் தாயார் மனோகதியும் பிந்தும்படி, மங்கனூர்ச் சாலை மார்க்கமாக வண்டியை நடத்திக் கொண்டு போகும்போது, நீலகண்ட முதலி ஒரு குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு வண்டியைத் தொடர்ந்து வந்து வண்டிக்கு முன்னே வந்து மறித்தான் ; வண்டியிலே பூட்டிய இரண்டு பரிகளும் நிற்காமல் நீலகண்ட முதலி மேலே தாவிப் பாய்ந்து ஓடினபடியால் அவன் ஏறிய குதிரை வெருண்டு மார்க்கத்தை விட்டு தாண்டிக் குதித்து, அவனை படுகுழியில் வீழ்த்தி விட்டுப் பக்ஷி போல் பறந்து போய் விட்டது. இவ்வண்ணகமாக உன் தாயார் தெய்வானுகூலத்தால் தப்பி மங்கனூர் போய்ச் சேர்ந்தாள் ; அவ்விடத்தில் அவளுடைய தகப்பனார், அவளைக் கண்டவுடனே ஓடிவந்து தழுவிக்கொண்டு “ அவள் ஊரைவிட்டு இவ்வளவு சடுதியில் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன ? ” வென்று கேட்க அவள் நடந்த காரியங்களையெல்லாம் அதியண்டமாய்த் தெரிவித்தாள் ; அதைக் கேட்டவுடனே தகப்பனாருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நீலகண்ட முதலி மீது பிரமாதமான கோபம் உண்டாகி, அவனைச்சிகழிக்கத் தொடங்கினார்கள். எப்படி என்றால், நம்முடைய ஜாதியர் எல்லாம் ஏகமாய்க் கூட்டங்கூடி அவனை ஜாதிப்பிரஷ்டன் ஆக்கி, சுபாசுபங்ஸள் இல்லாமலும், நீர் நெருப்பு இல்லாமலும் விலக்கி விட்டார்கள். ஆவனுக்கு ஜாதியார் ஒருவரும் பெண் கொடாதபடியால், அவன் இன்னமும் பிரம்மசாரியாகவே இருக்கிறான். பிள்ளையாருடைய பிரமசாரித்துவம் நீங்கினாலும், அவனுடைய பிரமசாரித்துவம் நீங்காதென்பது நிச்சயம்.

மேற்படி சங்கதி நடந்த பிறகுதான் உன் தாயாரை, உன் தந்தையாகிய எனது மைந்தனுக்கு விவாகம் செய்து வைத்தது ; உன் தாயாரைப் போலச் சர்வகுணாலங்கிருத பூஷணிகள் உலகத்தில் இருப்பார்களா ? அவள் எனக்குச் செய்யும் அன்பும், ஆதரவும் வணக்கமும், மரியாதையும் யாருக்காவது வருமா ? எனக்கு நூறு புத்திரிகள் இருந்தாலும், இந்த விருத்தாப்பிய காலத்தில் என் மருமகளைப் போல என்னை ஆதரிப்பார்களா ? நான் வியாதியா யிருக்குங் காலங்களில், எனக்குப் பத்திய பாகங்கள் செய்து கொடுத்து, உன் தாயாரே எனக்குச் சகல பணி விடைகளுஞ் செய்து வருகிறாள். அவள் இல்லாவிட்டால் நான் செத்த இடம் புல் முளைத்துப் போயிருக்கும். அவள் அன்னமில்லாதவர்களுக்கு எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி வருகிறாள். அவளுக்குக் கடவுள் நீடிய ஆயுசைக் கொடுத்து, அவள் ஆதரவாயிருக்கும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய இடை விடாத பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது ” என் றார்கள். “ மாமியார் மெச்சிய மருமகள் இல்லை ” என்கிற பழ மொழிக்கு விரோதமாக என் தாயாருடைய சுகுணப் பிரபாவங்களை புண்ணியவதி வயிற்றிலே பிறந்தோமே என்கிற சந்தோஷத்தினால் நான் புள காங்கிதமாகி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தேன், என் னுடைய மாதாவை உலக மாதாவென்று நினைத்து, நித்தியமும் நான் பக்தி பண்ணி கொண்டு வந்தேன்.

5. சிங்காரத் தோட்டம், கனகசபை சரித்தரம்

ஜலகண்டம்.

எங்கள் வீடுகளுக்குப் பின்புறத்தில் எண்ணிக்கையில்லாத பல விருசஷங்கள் நிறைந்த சிங்காரத் தோட்டமும், பூஞ்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும் இருந்தன. நாங்கள் படிக்கிற நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் இந்திரனுடைய கற்பகச் சோலைக்குச் சமானமான அந்தச் சிங்காரத் தோட்டத்தில் விளையாடுகிறது வழக்கம். “அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது” என்பதுபோல் விளையாடுகிற நேரத்தையும் ஞானாம்பாள் தர்ம விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தி வருவாள். எப்படியென்றால், சிங்காரத் தோட்டத்தில் பழுத்திருக்கிற மாங்கனிகள், தேங்கனிகள், வாழைக்கனிகள், பலாக் கனிகள் விளாங்கனிகள் முதலியவைகளைப் பறித்து, ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து வருவாள். அந்தத் தோட்டத்தில் இருக்கிற பசுக்களை, ஒருவரும் பிடிக்காமலும், உபத்திரவஞ் செய்யாமலும் ஞானாம்பாள் பாதுகாத்து வந்தபடியால், அவைகள் மென்மேலும் பெருகி அவளைக் கண்டவுடனே ஆடிப்பாடிக் குதித்து விளையாடி மகோற்சவங் கொண்டாடும். சாதுக்களைக் கண்டால் சந்தோஷப்படாதவர்கள் யார்?

ஒருநாள் நாங்கள் தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு மரத்தில் அபூர்வமாய் பழுத்திருந்த இரண்டு பழங்களை ஞானாம்பாள் பறித்துக்கொண்டு வந்து என் முன்பாகவும் கனகசபை முன்பாகவும் வைத்துப் புசிக்கும்படி சொன்னாள். நான் கணக்கில் வல்லமையைக் காட்டுவதற்காக அவளைப் பார்த்து “இவைகள் எத்தனை பழங்கள்?” என்றேன்; அவள் “இரண்டு பழம்” என்றாள்; நான் மூன்று பழம் என்றேன்; அவள் எப்படி என்று கேட்க, அந்தப் பழங்களை வரிசையாய் வைத்து எண்ணும் படி சொன்னேன்; அவள் “ஒன்று, இரண்டு” என்று எண்ணினாள். நான் உடனே “ஒன்றும் இரண்டும் மூன்றல்லவா?” என்றேன். அவள் “ஆம் ஆம்” என்று கனகசபையைப் பார்த்து, “அண்ணா தங்கள் ஒரு பழம் தின்னுங்கள், நான் ஒரு பழம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன், அத்தான் ஒரு பழம் அருந்தட்டும்” என்று சொல்லி, அவள் ஒரு பழத்தைத் தின்று விட்டாள்; கனகசபை ஒரு பழத்தை விழுங்கிவிட்டான். நான் ஒன்றுமில்லாமல் வெறும் வாயைச் சப்பினேன்; இவ்வகையாக என் கணக்கின் சாமார்த்தியத்தை காட்டப்போய்க் கனியை இழந்து ஏமாறினேன்.

கனகசபை நற்குணமும் நற்செய்கையும் உடையவனாயும், விவேக விற்பன்னனாயும் சர்வஜன ரஞ்சகனாயும் இருந்தான். அவனுடைய புத்திநுட்பம் தெரியும் பொருட்டு, அவனுடைய இளமைப் பருவத்தில் நடந்த ஒரு காரியத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். அஃதென்னவெனில் சென்னைபுரி கவர்னர் தேசசஞ்சாரஞ் செய்து கொண்டு வருகையில், சத்தியபுரியில் கூடாரம் அடித்துக் கொண்டு அவருடைய பரிவாரங்களுடன் சில நாள் தங்கி இருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவர்மட்டுத் தனிமையாய்ப் புறப்பட்டு வாகனா ருடராய், ஊரைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டுவரும்போது அவருக்கு மறுபடியும் கூடாரத்துக்குப் போக மார்க்கந் தெரியாமையினால், வழியில் நின்றுகொண்டிருந்த கனகசபையைக் கூப்பிட்டுக் கூடாரத் துக்குப் போகிற மார்க்கத்தைக் காட்டும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர் கவர்னர் என்பது கனகசபைக்குத் தெரியாதாகையால் “நான் அவ்வளவு தூரம் எப்படி நடந்துவந்து வழிகாட்டுவேன்?” என்று ஆசேஷித்தான். உடனே கவர்னர் தம்முடன்கூட வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளும்படி சொன்னபடியால், அந்தப் பிரகாரம் கனக சபையும் வண்டியில் ஏறி வழி காட்டிக்கொண்டு போனான். அவர்கள் வழியிற் போகும் போது கனகசபை கவர்னரை நோக்கி “ஐயா கவர்னர் அவர்களுடைய கூடாரத்தில் பல துறைமார்கள் இருப்பார்களே அவர்களுக்குள் கவர்னர் இன்னாரென்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு விசேஷ அடையாளம் என்ன?” வென்று கேட்க, கவர்னர் கனகசபையைப் பார்த்து “கவர்னரைக் கண்டவுடனே எல்லோரும் எழுந்து தொப்பியைக் கழற்றி நின்றுகொண்டு வணங்கு வார்கள்; கவர்னர் மட்டும் உட்கார்ந்தபடியே இருப்பார், இதுதான் அடையாளம்” என்றார். இவ்வகையாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டு அவர்கள் கூடாரத்தைச் சமீபித்தவுடன், கூடாரத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து தொப்பியைக் கழற்றிக்கொண்டு கவர்னர், வருகிற வண்டியை நோக்கி வந்தனஞ் செய்தார்கள். அப்போது கவர்னர் கனகசபையைப் பார்த்து “இப்போது கவர்னர் இன்னா ரென்று உனக்குத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்க, உடனே கனகசபை

“ நீங்களாவது கவர்னராயிருக்க வேண்டும், அல்லது நானாவது கவர்னராயிருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் நாமிருவர் மட்டும் உட்கார்ந்தபடியே இருக்கிறோம் ; நம்மைக் கண்டவுடன எல்லோரும் எழுந்து தொப்பியைக் கழற்றிக்கொண்டு, நமக்கு வந்தனஞ் செய்கிறார்கள் ” என்றான். சமயோஜிதமாகவும் சாதாரியமாகவும் கனகசபை சொன்ன மறுமொழியைக் கவர்னர் வியந்துகொண்டு, அவனுக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து அனுப்பினார்.

எப்போதும் விநோத சல்லாபப் பிரியனான கனகசபை, இவ்நாளாக நன்றாய் விளையாடாமலும், பேசாமலும், துக்காக்கிரந்தனாய் மௌனஞ் சாதித்தான். அதற்குக் காரணம் என்ன வென்று அவனை நான் பலமுறை கேட்டும், அவன் தக்க மறுமொழி சொல்லாமல் மழுப்பிவிட்டான். ஒரு நாள், சிங்காரத் தோட்டத்தின் கடைசியில் இருக்கிற ஒரு பெரிய தாமரைத் தடாகத்தில், ஓரத்தில் நானும் ஞானாம்பாளும் கனகசபையும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, கனகசபை கால் தவறி அந்தத் தடாகத்தில் விழுந்துவிட்டான். அவன் நீந்தத் தெரியாதவனாதலால் தண்ணீரில் முழுகுகிறதும் கிளம்புகிறதும் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான். நானும் நீந்தத் தெரியாதவனாதலால் இன்னது செய்கிறது என்று தோன்றாமல் மலைத்துப்போய், ஸ்தம்பாகாசமாய் நின்று விட்டேன். ஞானாம்பாள் அலறிக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் உதவி செய்யத்தக்கவர்கள் ஒருவரும் அகப்படவில்லை ; எங்கள் வீடு வெகு தூரமானதால் அங்கே போய் யாரையாவது அழைத்துக் கொண்டு வருவதும் அசாத்தியமாயிருந்தது. இதை யெல்லாம் ஞானாம்பாள் ஒரு சஷணப்பொழுதில் ஆலோசித்துக்கொண்டு, சிங்காரத்தோட்டத்தில் கடைசியிலிருக்கிற திட்டிவாசலைத் திறந்துகொண்டு, வெளியே ஓடினாள், அவ்விடத்தில் ஒருவரும் சம்பத்தில் இல்லாமையால் தூரத்தில் ரஸ்தாவில் நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு சந்நியாசியாரை “ ஐயா ! ஐயா ! வென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு, மான்போலவும் மயில் போலவும் அதிவேகமாக ஓடினாள். அவள் தனிமையாக ஓடுகிறதைப் பார்த்து நானும் கூட ஓடினேன், ஞானாம்பாள் சந்நியாசியாரை நோக்கி “ ஐயா ! ஒரு சிறுவன் குளத்தில் விழுந்துவிட்டான் ; தாங்கள் தயவுசெய்து வந்து அவனைக் கரையேற்ற வேண்டும் ” என்று மிகவும் வணக்கத்துடனே பிரார்த்தித்தாள். அந்தச் சந்நியாசியாரும் உடனே திரும்பி, எங்களுடன் ஓடினந்தார், அவர் ஓடிவரும்போதே ஞானாம்பாளைப் பார்த்து “ அந்தப் பிள்ளையை நான் கரையேற்றினால், நீ காதிப் போட்டிருக்கிற வயிர ஓலைகள் முதலிய நகைகளைக் கொடுப்பாயா ? ” என்ன, அவன் “ அப்படியே தருகிறேன் ” என்றான். நாங்கள் வரப் பின்னும் சற்று நேரம் தாமதப்பட்டிருக்குமானால், கனகசபை ஜலத்தில் மூழ்கி இறந்து போயிருப்பானென்பது நிஸ்ஸந்தேகம். ஞானாம்பாளுடைய அதிதீவிர முயற்சியினால், அவன் பிழைத்தான். எப்படியென்றால் சந்நியாசியார் ஒரு நிமிஷயத்தில் தடாகத்தில் குதித்துக் கனகசபையைக் கரையேற்றிவிட்டார். அவன் ஜலத்தைக் குடித்து மூர்ச்சையாயிருந்ததால், அவன் குடித்த ஜலம் வெளிப்படும்படி, சந்நியாசியார் தகுந்த பக்குவங்கள் செய்து அவன் பிராணனை ரக்ஷித்தார். உடனே ஞானாம்பாள் தன் காதிற் இருந்த பூஷணங்களைக் கழற்ற ஆரம்பித்தாள், சந்நியாசியார் “ வேண்டாம் ! வேண்டாம் ” என்று கையமர்த்தி ஞானாம்பாளைப் பார்த்து “ உன்னுடைய மனோதர்மத்தை அறிவதற்காக, அந்த நகைகளைக் கேட்டேன். அவைகளை நீ, கொடுத்தாலும் நான் அங்கீகரிப்பேனோ ? ஒரு பிராணனை ரக்ஷித்த புண்ணியம் எனக்குப் போதாதா ? எனக்கு இயற்கையாக இல்லாவிட்டாலும் உன்னைப் பார்த்த பிறகாகிலும் எனக்குத் தர்ம சிந்தனை இல்லாமற்போகுமா ? இவ்வளவு சிறு பிராயத்தில் ஒரு பிராணனைக் காப்பாற்ற நீ எவ்வளவோ முயற்சி செய்தாயே உனக்குச் சமானமான புண்ணியவதிகள் உலகத்தில் இருப்பார்களா இம்மையிலும் மறுமையிலும் சகல பாக்கியங்களையும் சடவுள் உனக்குத் தந்தருள்வாராக ! ” என்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, “ சந்நியாசி பயணம் திண்ணையில் ” என்பதுபோல ஒரு நிமிஷத்தில் போய்விட்டார். நாங்கள் ஒன்றும் பேச நாவெழாமல் பிரமித்துப் போய் நின்றோம். “ பதினாயிரம் பொன் பெற்ற ஆபரணங்களைக் கொடுக்கச் சம்மதித்த ஞானாம்பாளுடைய குணம் பெரிதா ? அவைகளை வேண்டாமென்று நிராகரித்த சந்நியாசியாருடைய குணம் பெரிதா ? ” வென்று நான் சற்று நேரம் ஆலோசித்து, ஞானாம்பாளுடைய குணமே விசேஷமென்று தெளிந்து கொண்டேன்.

இதுவரையும் பேச சக்தி இல்லாமல் களைத்துப் போயிருந்த கனகசபைக்குக் கொஞ்சம் திடம் உண்டாகி, அவன் எங்களைப் பார்த்து “ தாய் தகப்பன் இல்லாமல் நிராதரவாயிருக்கிற எனக்கு

இவ்வளவு பெரிய உபகாரஞ் செய்து பிராணனைப் பிரதிஷ்டை, செய்தீர்களே! அதற்கு நான் என்ன பிரதி உபகாரம் செய்யப் போகிறேன்?" என்று பல விதமாக உபசார வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினான். எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகி, உனக்குத் தாய் தந்தைகள் இருக்கும்போது, தாய் தகப்பனற்ற பிள்ளையென்று நீ சொன்னதற்குக் காரணமென்ன?" என்று நான் வினவி, கனகசபை கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டு சொல்லுகிறான்; "என் பிரியமான அண்ணனே! தங்கையே! என் பிராணனைக் காப்பாற்றின உங்களுக்கு இனிமேல் உண்மை சொல்லாமல் இருக்கலாமா? உங்களுடைய முந்தின ஆசானாகிய சாந்தலிங்கம் பிள்ளையையும் அவருடைய பத்தினியையும், நான் தந்தை தாய் என்று நினைத்திருந்தேன். அவர் சில நாளைக்கு முன் கடின வியாதியாயிருந்த போது, இனிமேல் ஜீவதசைக்கு ஏதுமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு, என்னை ரகசியத்தில் கூப்பிட்டு "அப்பா! குழந்தாய்! உனக்குத் தெரியாமல் இந்நாள்மட்டும் நான் மறைத்துவைத்திருந்த ஒரு ரகசியத்தை உனக்கு வெளிப்படுத்துகிறேன்; அஃதென்னவென்றால், நானும் என் பெண்சாதியும் உன்னைப் பெற்றவர்கள் அல்ல; இதற்குப் பன்னிரண்டு, வருஷத்துக்குமுன் நீ ஆறு மாசக் குழந்தையாயிருக்கும்போது, ஒருவன் உன்னைக் கொண்டுவந்து பிள்ளைக்கு பால் வேண்டுமென்று கேட்டான். அதற்குக் கொஞ்ச நாளைக்கு முன் என் பெண்சாதிக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து இறந்து போய்; பால் வற்றாமல் இருந்ததால், அவன் உன்னை வாங்கி மார்பிலே வைத்து அணைத்தான்; உடனே அவளுக்குப் பால் சுரந்து நீ சம்பூரணமாகப் பால் குடித்தாய், உன்னைக் கொண்டு வந்தவன், மறுபடியும் உன்னை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு அவனாற் கூடிய மட்டும் பிரயாசைப்பட்டும், நீ என் பெண்சாதியை விடாமல் அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு, அழுதாய், அவன் "இந்தப் பிள்ளை உங்களுக்கு வேண்டுமானால், நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். இப்படிப்பட்ட அதிசௌந்தரியமான பிள்ளை, நமக்குக் கிடைத்ததே என்கிற ஆனந்தத்தினால், நீ யாருடைய பிள்ளையென்று அவனை விசாரியாமல் உன்மேலே நோக்கமாயிருந்துவிட்டோம்; ஆனால் அவன் கேவலம் சாமானியன் ஆனதால், அவனுக்கு நீ பிள்ளை அல்ல வென்பது நிச்சயம்; அதுமுதல் உன்னைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும், பிராணனுக்குப் பிராணனாகவும் வளர்த்தோம்; நீயும் சொந்தப் பிள்ளைப்பார்க்கிலும் நூறு பங்கு அதிகமாக சகல விதத்திலும் திருப்தியாக நடந்துவந்தாய்; இனி நான் பிழைப் பேடுவென்கிற நம்பிக்கை இல்லாமையினாலும், சிலவிசை உன் மாதா பிதாக்கள் உன்னைத் தேடிவந்தால் உனக்கு உண்மை தெரிந்திருக்க வேண்டியதானதினாலும், இந்தக் காரியத்தை உனக்குத் தெரிவித்தேன். இப்போது நம்மை ஆதரிக்கிற சுந்தரத்தண்ணியாரும், அவருடைய பர்த்தாவும், உன்னையும் உன்னுடைய செவிலித்தாயையும் கைவிட்டார்கள்: நீ மனம் வருந்தாமல்" என்றார்.

பிற்பாடு ஏதோ கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தால், என்னை வளர்த்த பிதாவாகிய சாந்தலிங்கம் பிள்ளை, ஆரோக்கியம் அடைந்து பிழைத்துக்கொண்டது உங்களுக்குத் தெரியுமே! அவர் சொன்ன விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டது முதல், எனக்கு உண்டாயிருக்கிற கிலேசமும் துக்கமும் கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். அந்தக் காரணத்தைப் பற்றித்தான் சில நாளாக நான் சரியாய் விளையாடாமலும் பேசாமலும் இருந்தேன். என்னைப் போல நிர்பாக்கியர்கள் உலகத்தில் இருப்பார்களா? தாய் தகப்பன் இன்னாரென்று தெரியாத பிள்ளைகளும் இருக்குமா? பால் குடிக்கிற குழந்தையைக் கைவிடுகிற தாய் தந்தைமார்களும், பூமியில் இருப்பார்களா? அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்க வேண்டும்? லோகாபவாதத்தை யார் தடுக்கக்கூடும்? தடாகத்தில் விழுந்த என்னைக் கரையேற்றி, ஏன் என்னைப் பழிக்கும் நிறைதக்கும் ஆளாக்கினீர்கள்? நான் அப்போதே இறந்து போயிருந்தால் என்னுடைய துக்கமும், அவமானமும், என்னுடன் இறந்துபோயிருக்குமே?" என்று சொல்லி கனகசபை தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் விட்டு அழுதான். அவனுடைய துக்கத்தைப் பார்த்து, நானும் ஞானம் பரவும் கூட அழைதாம். பிற்பாடு எங்கள் மனதைத் தேற்றி கொண்டு, எங்களாலே கூடியவரையில் அவனுக்கு ஆறுதலான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் அவன் மனந் தேறவில்லை. அவனுடைய மனோ விபாகுத்தால் அவன் நாளுக்குநாள் இளைத்துத் துரும்புபோல் ஆனான், அவனுடைய சங்கதியை வெளிப்படுத்தினால், அவனுக்கு அவமானம் உண்டாகும் என்று நினைத்து அதை நாங்கள் ஒருவருக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் என் தாயார் மட்டும் அந்த ரகசியத்தை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டு, கனகசபையிடத்தில் அந்தியந்தகிருபையும் அன்புப் பாராட்டி வந்தார்கள்.

6. அநாதைப் பிள்ளைக்கு அன்னையும் பிதாவும் கிடைத்தல்;
தேவராஜ் பிள்ளை சரித்திரம், ஒரு கெட்ட சகோதரன்.

இவ்வாறு சில நாள் கழிந்த பின்பு, ஒரு நாள் நானும் ஞானம் பாளும் கனகசபையும், தெருத் திண்ணையில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தோம், அப்போது அநேக ஆணைகளும், குதிரைகளும், வண்டிகளும், கொடிகளும், குடைகளும், காலாட்சளும், நானாவிதவாத்திய முழக்கத்துடன் தெருவில் வந்து, எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரே நின்றன. அவைகளின் மத்தியில், நாலு குதிரைகள், கட்டின சொர்னமயமான ரதத்திலிருந்து, ராஜவடிவான ஒரு புருஷனும் ஸ்திரீயும் இறங்கினார்கள். தடாகத்தில் விழுந்தபோது கனகசபையைக் கரையேற்றிவிட்ட சந்நியாசியாரும் அவர்களுக்கு முன்னே வந்து கனகசபையைக் கையாலே தொட்டுக் காட்டினார். உடனே மேற்படி ரதத்திலிருந்து இறங்கின அந்த மகா புருஷன், கனகசபையைத் தழுவி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு “என் மகனே! என் கண்மணியே! என் குல திலகமே! இந்நாள் வரைக்கும் உன்னைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காமற் போனேனே! என்ன பாவமோ உன்னைப் பிரிந்திருந்தேனே! இப்போதாவது உன்னைக் கண்ணாலே கண்டேனே! இனிமேல் என்னைப்போலே பாக்கியசாலிகள் உண்டோ?” என்று சொல்லித் தேக பரவசமாய் ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்; அவனுடன் வந்த ஸ்திரீயும் கனகசபையைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு “மகனே! மகனே!” என்று பிரலாபித்தாள். பிற்பாடு அந்த மகா புருஷன் ஞானம்பாளை நோக்கி “ஓ! பாக்கியவதியே! ஸ்திரீரத்தினமே! குணபூஷனியே! நீயே தர்மாவதாரம்! உனக்குச் சமானமான குணவதிகள் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்களா? தடாகத்தில் விழுந்த என் புத்திரனை நீ அல்லவா ரக்ஷித்தாய். உன்னால் அல்லவோ அவனைக் காணும்படியான பாக்கியம் செய்தேன்? என்று சொல்லித் துதித்தார்.

இப்படியாக நிகழ்ந்த அதிசயங்களைக் கேள்விப்பட்டோ, எங்கள் தாய் தந்தைமார்கள் சுற்றத்தார் யாவரும் வந்து குழந்தைகொண்டு அவருக்கும், அவருடைய பத்தினிக்கும் தகுந்த ஆசனங்கள் கொடுத்து வீற்றிருக்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் இன்னாரென்றும் அவர்களிடத்தில் இன்னது பேசுகிறதென்றும் தெரியாமல் பிரமித்துப்போய் உட்கார்ந்திருந்தோம். அவர் எங்களை நோக்கி “ஓ புண்ணியவர்களே! புண்ணியவதிகளே! நீங்கள் இந்நாள் மட்டும் என் மகனுக்குச் செய்துவந்த உபசாரங்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? நான் இன்னானென்றும் இந்த பிள்ளையை நான் பிரிந்திருந்தக் காரணத்தையும், நீங்கள் அறிய விரும்புவீர்களானதால் அதைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்; “அதிக செல்வமும் சிறப்பும் பொருந்திய ஆதியூர் பானையப்பட்டுக்கு நான் அதிபதி. நாங்கள் பூர்விக அரசர்களுக்கு முடிமெடுத்து வைக்கிற வேளாளர்களானதால், எங்களுக்கு அனேக கிராமங்களும் பூமிகளும் தானமாய்க் கிடைத்து, சர்வசுதந்திரமாக அநுபவித்துவருகிறோம். என்னுடைய தகப்பனார் ஆதிமூலம் பிள்ளைக்கு நானும் என், தம்பியாகிய தெய்வநாயகம் பிள்ளையும் புத்திரர்கள்: என்பேர் தேவராஜப் பிள்ளை: எங்கள் குடும்பத்தில் ஜேஷ்ட புத்திரர்களுக்கும், அவர்களுடைய சந்ததிகளுக்கும் பட்டம் ஆகிறதே தவிரக் கனிஷ்டர்களுக்குப் பட்டம் ஆகிறதில்லை. ஆனால், ஜேஷ்டர்களுக்குச் சந்ததி இல்லாவிட்டால், கனிஷ்டர்களுக்குப் பாத்தியம் உண்டாகும்; நான் மூத்தவன் ஆனதால் எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகி என் தம்பி என்னுடைய சம்ரசுஷனையிலிருந்து வந்தான்; இதற்கு, பன்னிரண்டு வருஷத்துக்குப் முன், இந்தக் குழந்தையை என் பத்தினி பிரசவித்தாள்; இவன் ஆறு மாசத்துக் குழந்தையாயிருக்கும்போது, எனக்குக் கடுமமான ஒரு வியாதி கண்டு, எங்கள் குடும்ப வைத்தியர்கள் பலர் ஔஷதம் கொடுத்தும் சௌக்கியப்படவில்லை. இங்கிலீஷ் டாக்டர்கள் மருந்து கொடுத்துக் கொஞ்ச செளக்கியமான உடனே நான் தேச யாத்திரை செய்தால், எனக்கு முழுதும் செளக்கியம் ஆகுமென்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள்: இந்தக் குழந்தை அதிபால்வியமாயிருந்ததால் அதை நாங்கள் கூடக் கொண்டுபோகாமல், என் தம்பி வசத்தில் ஒப்பு வித்துப் பானையத்தைச் சேர்ந்த காரியங்களையும் அவனே பார்க்கும்படி திட்டஞ் செய்து, நானும் என் பெண்சாதியும், பரிவாரங்களும் தேச யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டோம்; பங்களம் பம்பாய் முதலான இடங்களெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு, நாங்கள் திரும்புவர ஆறு மாசம் சென்றது; நாங்கள் பங்களத்தில் இருக்கும்போது, தம்பியிடத்திலிருந்து வந்த கடிதத்தில், எங்கள்

பிள்ளை சுழிமாந்தன் கண்டு இறந்து போனதாக எழுதியிருந்தபடியால், நானும் என் பத்தினியும் பட்ட துயரம் இவ்வளவு என்று சொல்லி முடியாது; என் பாரியாள் மட்டும் பிள்ளை விஷயத்தில் ஏதாவது மோசம் நடந்திருக்குமென்று சந்தேகித்தாள்; எனக்கு என் தம்பியிடத்தில் இருந்த விசுவாசத்தினால் அவள் சந்தேகப்பட்டது சரியல்லவென்று கண்டித்தேன்; நாங்கள் ஊருக்கு வந்த பிறகு, பிள்ளை இறந்தது வாஸ்தவமென்று சகலரும் பிரஸ்தாபித்து வந்தபடியால், என் மனையாளுடைய சந்தேகமும் நிவர்த்தியாய் விட்டது.

பிற்பாடு சீமா மூலகாரியங்களை நானே வகித்துப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். என் தம்பி சிலநாள் வியாதியாயிருந்து, ஒரு மாசத்துக்குமுன் தேகவியோகமானான். அவன் இறந்த விசனத்தினால் அவன் பிரேதத்தின்மேல் விழுந்து புலம்பி அழுதேன். அப்போது அவன் இடுப்பிலிருந்து ஒரு கடிதம் வெளிப்பட்டது; அது என்பேரால் மேல்விலாசம் எழுதப்பட்டு, முத்திரிக்கப்பட்டிருந்தபடியால், நான் தனிமையாக ஒரு அறைக்குள்ளே போய், அதை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்; அது வருமாறு:—

ஐயோ! அண்ணா! நான் உங்களுக்குப் பரம சத்துருவே தவிரத் தம்பியல்ல; நாங்கள் பங்களாத்திலிருந்த போது தங்கள் பிள்ளை வியாதியினால் இறந்தபோனதாக நான் தங்களுக்கு எழுதினது சுத்த அபத்தம்; தங்களுக்குப் பிறகு எனக்குப் பட்டம் நிலைக்கவேண்டிய தற்காகக் தாங்கள் ஊரில் இல்லா காலத்தில், தங்களுடைய பிள்ளையை எப்படியாவது தொலைத்துவிடவேண்டுமென்று என் பிரிய நேசனாகிய முத்துவீரனுக்குச் சொன்னேன்; அவன் அப்படிச் செய்யக் கூடாதென்று, எனக்குப் பல வகையில் புத்தி போதித்தான்; நான் மறுபடியும் பிடிவாதஞ் செய்ததனால், அவன் பிள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு உன் மனதுப்படி செய்கிறேன் என்று சொல்லிப் போய் விட்டான்; அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பிள்ளைகளுக்குப் பால் கொடுத்தவளுடைய பிள்ளை சுழிமாந்தத்தினால் இறந்து போனதால், அவனைப் பொருள் மூலமாக ஸ்வாதினப் படுத்திக்கொண்டு, அவன் பிள்ளையைத் தங்கள் பிள்ளையென்று பேர் பண்ணி, சகலரும் அறிய இராக்காலத்தில் அந்தப் பிள்ளையைப் பிரேத ஆலயத்தில், ஆடம்பரமாக அடக்கம் செய்தோம். இந்த ரகசியம், எனக்கும் அந்தப் பாற்காரிக்கும் அவளுடைய புருஷனுக்கும் மட்டும் தெரியும். தங்களுடைய புத்திரனைக் கொண்டு போன முத்துவீரனை வெகு காலமாக நான் பார்க்கவில்லை, அவன் உலகத்தைத் துறந்து சந்நியாசியாகப் போனதாகக் கேள்விப்பட்டேன்; அவன் தங்கள் பிள்ளையைக் கொலைசெய்திருப்பானென்றே எண்ணியிருந்தேன். முந்த நான் வந்த அந்தச் சந்நியாசி, தங்கள் பிள்ளையைக் கொலை செய்யவில்லையென்றும், சத்தியபுரியில் சாந்தலிங்கம் பிள்ளை வீட்டில் அந்தப் பாலன் வளருவதாகவும் சொன்னான்; அந்த சந்நியாசியை இங்கே இருக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறேன்; அவனை விசாரித்தால் ஆதியோடு அந்தமாகச் சகல சங்கதிகளும் விசிதமாகும்; தங்களுக்கு நான் செய்த துரோகத்துக்காக என் மனச்சாஷி எனக்குச் செய்த தண்டனை சாமானியம் அல்ல; என் வியாதிக்கும் மரணத் திற்குங் காரணம் என் மனச்சாஷியேயன்றி வேறல்ல; இனி எழுத எனக்குச் சக்தி இல்லை; சாகப்போகிற என்மேலே கோபம் வைக்க வேண்டாம், என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை நான் வாசித்த உடனே ஒரு பக்கத்தில் பெரிய ஆச்சரியமும், ஒரு பக்கத்தில் என் கனிஷ்டன் பேரே பிரமாதமான கொடும் ஜனித்து, இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் சற்று நேரம் சித்திரம் போல் அசைவற்றிருந்தேன். பிறகு பிள்ளை ஜீவந்தனாயிருக்கிறானே, அவனைக் காணலாமென்கிற சந்தேர்ஷம் மேலிட்டு, சந்நியாசியார் வந்திருக்கிறாராவென்று விசாரித்தேன்; அவர் வந்திருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டு அவரை ரகசியமாக அழைத்து, அவர் மூலமாகச் சகல சங்கதிகளையும் பரிஷ்காரமாக அறிந்துகொண்டேன். என் தம்பியினுடைய உத்திரகிரியைகளெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு, நானும் என் பத்தினியும் பரிவாரங்களும் புறப்பட்டு வந்து, என் பிள்ளையையும் உங்களையும் கண்டோம்; ஆனந்தங் கொண்டேன். இப்படிப்பட்ட அநுபவித்ததில்லை; ஆனால் பிறந்தது முதல் ஒரு நாளும் அநுபவித்ததில்லை; ஆனால் இதுவெல்லாம் மெய்தானா, அல்லது கனவோ என்கிற சந்தேகம் ஒன்று மத்தியில் போராடுகிறது; முந்தி நாம் பார்த்த காரியங்களைக் கனவில் காணுகிறதேயல்லாமல், பாராத காரியங்களைக் கனவில் காணக்கூடுமா? இந்த ஊரையும், ராஜ கிருகங்

களுக்குச் சமானமாகிய உங்கள் கிருகங்களையும், அவைகளின் நானா வித அலங்காரங்களையும், மகா புண்ணியாத்துமாக்களான உங்களையும், இதற்கு முன் நான் ஒரு நாளும் பாராதிருக்க, இப்போது நான் பார்க்கிறபடியால் இவ்வளவும் கனவல்ல உண்மையென்றே நிச்சயிக்கிறேன்” என்றார். பிறகு கனகசபையைச் சிறு பிள்ளை முதல் வளர்த்தவர் என்கே என்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு அவரை நோக்கி, “ஐயோ! உம்மைப் போல நல்லவர்கள் உண்டா? நாங்கள் பிள்ளையைப் பெற்ற கடமையேயல்லாமல், அவனுக்கு நாங்கள் ஒரு நன்மையும் செய்ததில்லை; நீர் எவ்வளவோ பாடுபட்டு அவனை அருமை பெருமையாக வளர்த்து அவனை மனுஷனாக்கிவிட்டீரே! என் கூடப்பிறந்த தம்பி, என் பிள்ளையைக் கொலை செய்ய நினைத்தானே! ஒரு சம்பந்தமும் இல்லாத நீர் சொந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்கிலும், நூறு பங்கு அதிகமாகப் பிள்ளையை வளர்த்தீரே! உமக்கு இந்த உலக முழுமையும் கொடுத்தாலும், நீர் செய்த உபகாரத்துக்குத் தகுந்த பிரதிப் பிரயோஜனம் ஆகுமா? என்று சொல்லி, பிறகு என் தாயார் தகப்பனார், பந்துக்கள் முதலிய ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துத் தனித்தனியே ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் செய்கிறதைப் பார்த்தால் உலகம் முழுகிறவரையில் உபசாரத்தை நிறுத்த மாட்டாரென்று தோன்றிற்று. என் தகப்பனாரும் ஞானாம்பாள் தகப்பனாரும் எழுந்து “போஜனத்துக்கு நேரமாகிறதே கிருபை செய்யவேண்டும்” என்று பிராத்தித்தார்கள். அவரும் அவருடைய பத்தினியாரும் “எங்களால் எல்லாரும் பசியாயிருக்கிறீர்களே” என்று சொல்லி உடனே எழுந்து ஸ்நானம் ஜப முதலிய நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, ஞானாம்பாள் வீட்டில் அன்று போஜனஞ் செய்தார்கள். நாங்களும் அவர்களுடன் கூட இருந்து ஒரே பந்தியாய் இஷ்டானன் போஜனஞ் செய்தோம். மறுநாள் முதல் எங்கள் கிருகத்தில் அவர்களை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு, பத்துநாள் வரையில் அவர்களுக்குச் சோட சோபசாரங்களும் செய்தோம். துரும்புபோல் இளைத்துப் போயிருந்த கனகசபை, தாய் தகப்பனைக் கண்ட சந்தோஷத்தினால் பாரித்துப்பூரித்து அவர்களுடன் வந்த யானைகளில் ஒன்று போல் ஆனான்.

எங்களைக்கூட அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தகுந்த மரியாதைகள் செய்தனுப்ப வேண்டுமென்பது கனகசபையின் தகப்பனாருடைய அபேஷையாயிருந்தாலும், நாங்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டோமென்று தெரிந்துகொண்டு, அவர் எங்களைப் பார்த்து “நீங்கள் ஒன்றிலும் குறைவில்லாத பாக்கியவாலிகளாயிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் செய்த பேருபகாரத்துக்குக் கடவுள் கிருபை செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல், என்னாலே செய்யக் கூடியது யாதொன்று மில்லை. உங்களுக்குப் பிரதி உபகாரஞ் செய்ய வேண்டுமென்று நான் நினைத்தால், என்னைப்போல் நன்றி கெட்டவர்கள் வேறொருவரும் இருக்க மாட்டார்கள்; ஏனென்றால், உங்களுக்கு ஒரு துன்பம் வந்த காலத்தில் அல்லவோ நான் உங்களுக்குச் சகாயம் செய்ய வேண்டும்? ஆகையால் உங்களுக்குப் பிரதி உபகாரங் செய்ய நினைப்பது, உங்களுக்குத் துன்பம் வரவேண்டுமென்று பிராத்திப்பது போலாகுமானதால், நான் பிரதி உபகாரஞ் செய்ய நினைக்கவே மாட்டேன்; என்றார். அவர் பயணப்படு முன்னுக்கு எங்கள் பாட்டியார் வந்து “ஐயா”! உங்கள் பிள்ளை என்னால் வெகுவாக அடிப்பட்டான்; அதை நினைக்கும் போது எனக்கு வருத்தமாய் யிருக்கிறது” என்றார்கள். உடனே அவர் என் பாட்டியாரை நோக்கி “அவன் அடிப்பட்டது அவனுக்குப் பெரிய அநுகூலம் துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலை; துன்பப்படாதவன் ராஜாங்கத்துக்கு யோக்கியனாகமாட்டான்; தான் அடிபடாதவனாயிருந்தால், அடியினால் உண்டாகிற உபத்திரவம் இன்னதென்று தெரியாமல் தன்னுடைய பிரஜைகளைக் கண்டபடி அடிக்கச் சொல்லுவான்; துன்பப்படாதவனுக்கு ஏழைகளுடைய வருத்தம் எப்படித் தெரியும் என்றார். அப்போதுதான் அடியினால் உண்டாகிற பிரயோஜனம் இன்னதென்று எனக்குத்தெரிந்தது. பிற்பாடு அவரும் அவருடைய பத்தினியாரும் கனகசபையையும் அவனை வளர்த்த தந்தை தாய்மார்களையும் அழைத்துக் கொண்டு எங்களிடத்தில் தனித்தனியே விடைபெற்றுக் கொண்டு, பரிவாரங்களுடன் சென்று விட்டார்கள். கூடப்பிறந்த அன்புள்ள சகோதரன்போல நெடுங்காலம் என்னுடன் கூடியிருந்து, சகல சுதாக்கங்களுக்கும் உடந்தையாயிருந்த கனகசபையைப் பிரிந்தது எனக்குப் பெரிய மனோதுக்கமும் வியாசங்கமுமாயிருந்தது. அவனுக்கு அதிபால்யத்தில் நேரிட்ட ஆபத்துக்களை நீக்கி, அவனை அற்புதமாக வளர்ப்பித்த கடவுளது திருவருட் செயலை வியந்து ஸ்தோத்தரித்தேன்.

7. கோதிடப் பைத்தியம் அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்ட
தெல்லாம் பேய். ஞானம்பாளுக்குச் சம்பவித்த பிராணாபாய
நிவர்த்தி.

நானும் ஞானம்பாளும் ஒரு நாள் காலையில், வெளித்திண்ணையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, எனக்குப் பழக்கமான ஒரு சோதிட சாஸ்திரியார் வந்து “செலவுக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் வருத்தப் படுகிறேன். ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார். அப்போதுகூட இருந்த எங்கள் உபாத்தியாயர், அவரைப் பார்த்து “சகலருக்கும் சாஸ்திரம் சொல்லிப் பாக்கியத்தைக் கொடுக்கிற உமக்கு கஷ்டமுண்டா?” என்றார். உடனே சாஸ்திரியாருக்கு ஆக்ரோஷம் உண்டாகிக் சொல்லுகிறார். “நாங்கள் உலகத்தை இரட்சிக்கும் பொருட்டுத் தரித்திர வேஷம் பூண்டு கொண்டு திரிகிறோம். மேயல்லாமல், எங்களுக்கும் ஒரு கஷ்டமுண்டா? நாங்கள் சந்தப்ப விருட்சத்தை வரச் சொன்னால் வராதா? காமதேனுவைக் கூப்பிட்டால், அது வந்து நாங்கள் சொன்னபடி கேளாதா? மகமேருகிரி எங்கள் ஸ்வாதீனமல்லவா?” என்றார். அப்போது அவ்விடத்திலே கட்டியிருந்த ஒரு வேட்டை நாய், சாஸ்திரியாரைப் பார்த்துக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் அந்த நாயைப் பார்த்துக் “கரடி, புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் வரங்களை மந்திரத்தினாலே கட்டிவிடுகிற நான் இந்த நாயின் வாயைக்கட்டி, அது குலைக்காமலும் கடிக்காமலும் செய்ய மாட்டேனா? என்று கையை நீட்டிக்கொண்டும் தலையை ஆட்டிக்கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். உடனே அந்த நாய்க்குக் கோபமுண்டாகிக் கட்டியிருந்த சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாக சாஸ்திரியார் மேலே பாய்ந்து அவர் தேகத்தை பரசுஷணஞ் செய்ய ஆரம்பித்தது. சாஸ்திரியார் “ஐயையோ: போனேனே: போனேனே/ என்றுக் கூவுத் தலைப்பட்டார்; உடனே எங்கள் உபாத்தியாயர் ஒரு கழியை எடுத்துக்கொண்டு, நாயைத் துரத்தி சாஸ்திரியாரை விடுவித்து “மந்திரத்தினால் அந்த நாயின் வாயைக் கட்டி விடக்கூடாதா? என்று சாஸ்திரியாரைக் கேட்டார். அவர் “ஐயா நாய் கடித்த உபத்திரவம் பெரிதாயிருக்கிறது; அதற்குத் தகுந்த பரிகாரஞ் செய்தால் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்” என்றார். உடனே எங்கள் ஆசிரியர், தகுந்த பக்குவம் செய்து வலியைச் சாத்தப் படுத்தினார்.

சாஸ்திரியாருக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகிச் சொல்கிறார். “எங்கள் விதையெல்லாம் சுத்தப்போய்; உலகத்தில் உதர நிமித்தம் பல பேர் பல வேஷங்கள் பூண்டு உண்டு ஜீவிக்கிறார்கள்; அப்படியே நானும் இந்த வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகிறேன்; என்னுடைய சொந்த விஷயத்தில் சாஸ்திரம் பலிக்காமலிருக்கும் போது அன்னியர்கள் விஷயத்தில் கேட்கவும் வேண்டுமா? எனக்கு நாலு புத்திரிகைகள்; சாஸ்திர சகுனங்கள் பார்த்து, சாதகங்கள் பார்த்து, பொருத்த நிமித்தங்கள் பார்த்து, அவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தேன். அந்த நாலுபேரும் அமங்கலியாய்விட்டார்கள். ‘மந்திரங்கால் மதி முக்கால்’ என்பதுபோல என்னுடைய புத்தியைக் கொண்டு பிழைக்கிறேனெயல்லாது, சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு பிழைக்க வில்லை, சகலருக்கும் சுகமும் துக்கமும் கலந்து வருகிறபடியால், நானும் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் கலந்து சகலருக்கும் சாஸ்திரம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனால், சுகத்தையே யாவரும் விரும்புகிறபடியால் சுகத்தையே அதிகமாகச் சொல்லி, யாவரையும் நான் சந்தோஷப்படுத்துகிறது வழக்கம்; இப்போது காலம் விபரீதமாய்ப் போய்விட்டது. நான் ஒருவனுக்கு யோகம் வருமென்று சொன்னால் அவனுக்குக் கஷ்டம் சம்பவிக்கின்றது. சுபிஷகால மென்று சொன்னால் துர்பிஷகாலமாய் முடிகின்றது; ஒரு கர்ப்ப ஸ்திரியைப் பார்த்து, அவருக்குப் பிள்ளை பிறக்குமென்று சொன்னாலும் அந்தக் கர்ப்பம் பொய்யாகி மகோதரமாய் முடிகின்றது. கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளைகூட என்னை ஒரு உரம் மோசஞ் செய்துவிட்டது. எப்படியென்றால், நான் நெடுநாளாக, ஆசிரதஞ் செய்துவந்த ஒரு பிரபு, என்னை அழைத்து கர்ப்பினியா. யிருக்கிற தன் மனைவிக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமென்று கேட்டார். நான் ஆண், பெண் இரண்டில் ஒன்று தானே பிறக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, ஆண் குழந்தை பிறக்குமென்று அவரிடத்தில் தனிமை யாகச் சொன்னேன், அவருக்குத் தெரியாமல் அவர் மனைவியிடத் திலே போய்ப் பெண் குழந்தை பிறக்குமென்று அதிக ரகசியமாகச் சொல்லி வைத்தேன். கடைசியாய் பிறந்த குழந்தை ஆணு மல்லாமல், பெண்ணு மல்லாமல் அலியாயிருந்தது, சாஸ்திர

விஷயத்தில் சகலருக்கும் இருந்த நம்பிக்கையும், நாளுக்குநாள் குறைந்து விட்டது. இனிமேல் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிடுகிற தென்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, உங்களுடைய நாயே எனக்கு நல்ல புத்தி கற்பித்துவிட்டபடியால் இனிமேல் சாஸ்திரத்தைக் கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிடச் சித்தமாயிருக்கிறேன்' என்றார். அவர் நிசம் சொன்னதற்காக, அவருக்குத் தகுந்த பிரயோஜனம் செய்ய வேண்டுமென்று எங்கள் போதகர் சொன்னதினாலே அவருக்கு நானும் ஞானாம்பாளும் பத்து ரூபாய் கொடுத்து அனுப்பினோம். இவ்விதமாக சோதிடர் காரியம் ஆசியமாக முடிந்தது, எனக்குச் சோதிட விஷயத்திலிருந்த பைத்தியமும் தீர்ந்தது.

சாஸ்திரியார் போனபின்பு, உபாத்தியாயர் எங்களைப் பார்த்து "சோதிடம் பொய்யென்று, இந்த சாஸ்திரியே ஒப்பு கொள்ளுவதால், இனிமேல் உங்களுக்கு வேறே சாஷியம் வேண்டுமெனில்லையே. இனிமேல் வரும் காரியங்கள் நமக்கு முந்தித் தெரியாதபடி, நம் முடைய நன்மைக்காகவே சுவாமி மறைத்து வைத்திருக்கிறார்; இனிமேல் வரப்போகிற துன்பம் நமக்கு தெரியாமலிருப்பதால், அந்தத் துன்பம், வருகிற நிமிஷம்வரையில் நாம் துக்கமில்லாமல் இருக்கிறோம். அது முந்தி நமக்குத் தெரிந்திருக்குமானால், முந்தியும் துக்கம் பித்தியும் துக்கம், எக்காலத்திலும் துக்கமாக முடியும், அல்லவா? அப்படி நன்மை வருகிறதும் நமக்கு முந்தித் தெரியாமலிருந்து வந்தால், நமக்கு அதிக சந்தோஷத்துக்கு இடமாகும். அப்படியில்லாமல் முன்னமே தெரிந்திருக்குமானால், சந்தோஷம் மிகவும் குறைந்து போகும். தீர்க்க தரிசனம் என்பதே இப்போது உலகத்தில் இல்லை. அந்த மேலான வரத்தை எத்தனையோ புத்திமான்களும் பக்திமான்களும் இருக்க, அவர்களுக்குக் கொடாமல் இந்த சாஸ்திரியைப் போலொத்த சர்வமூடர்களுக்கும், குடுகுடுப்பைக் காரர்களுக்கும், கோணங்கிக்காரர்களுக்கும், குறத்திகள் முதலானவர்களுக்கும், சுவாமி கொடுத்திருப்பாரா? பின்னும் நமக்கு வருகிற நன்மை, தீமைகள் நமக்குத் தெரியாமலிருக்க அசேதன ஜந்துக் களாகிய பல்லிகளுக்கும் பட்சிகளுக்கும் தெரிந்து, அவைகள் நமக்குத் தெரியப்படுத்தக்கூடுமா? என்று உபாத்தியாயர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டவுடனே, என்னைப் பிடித்திருந்த சாஸ்திரப் பேய் பறந்தோடிவிட்டது.

எங்கள் கொல்லைக்குப் பின்புறத்தில் இருக்கிற சிங்காரத் தோட்டங்களின் மதில்களுக்கு அப்பால் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு பாழ் மண்டபமும், அதற்குப் பின் ஒரு விஸ்தாரமான காடும் இருந்தன. அந்தக் காட்டுக்கு அந்தப் பாழ் மண்டபத்தின் வழியாகத்தான் போகவேண்டும். சில காலத்துக்கு முன் அந்தப் பாழ்மண்டபத்தில் யாரோ ஒருவன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டு இறந்துபோனதாகவும், அவன் பிசாசு ரூபமாகி அந்த மண்டபத்தில் வாசஞ் செய்வதாகவும், பின்னும் ஒரு சங்கிலிக் கறுப்பு ஒரு மரத்திலிருப்பதால், எப்போதும் சங்கிலி ஒசை கேட்பதாகவும், அந்த மண்டபத்துக்குப் போன ஆடு மாடு முதலான ஜீவ ஜந்துகள் திரும்பி வராமல் பிசாசுகளுக்கு இரையாகி விடுவதாகவும் ஒரு வதந்தி பிறந்து, வெகு காலமாக அந்த மண்டபத்துக்காவது காட்டுக் காவது ஒருவரும் போக்கு வரவு இல்லாமல் நின்று போய்விட்டது. இராக்காலங்களில் அந்த இடத்தில் பயங்கரமான பல சப்தங்கள் கேட்கிறதும் உண்டு. உபாத்தியாயரிடத்தில் அதைப்பற்றிக் தெரிவித்தேன்; அவர் "மனப்பேயே தவிர வேறு பேயில்லை; நீ என்னுடன் கூடவந்தால் காட்டுகிறேன்" என்றார். அவருடைய விவேகமும், தைரியமும் எனக்குத் தெரியுமானதால், வேட்டை நாயையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, அவரைத் தொடர்ந்து போனேன். மண்டபம் சமீபித்தவுடனே, நான் பயப்படுவேன் என்று, அவர் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்தார். உபாத்தியாயர் கை முன்னே இழுக்கப் பயம் பின்னே இழுக்க, கொலைகளத்துக்குப் போகிறவன் போல, திகில் கொண்டு நிர்ஜீவனாய் நடந்தேன்; மண்டபத்துக்குள் நுழையும்போது எமனுடைய வாய்க்குள் நுழைவது போலிருந்தது; நாங்கள் மண்டபத்தில் நுழைந்துவுடனே, கணக்கில்லாத பல பட்சிகள் "கா, கூ" என்று சப்தித்துக் கொண்டு புறப்பட்டன. அந்தப் பட்சிகளுடைய எச்சங்களால் மண்டபத்தில் கால் வைக்க இடமில்லாமல் துர்நாற்றம் எங்கள் குடலைப் பிடுங்க ஆரம்பித்தது; உடனே, காட்டைப் பார்க்கிற தற்காக மண்டபத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினோம்; எங்களுக்கு முன் எங்கள் வேட்டை நாய் மிருக வாசனை பிடித்துக்கொண்டு காட்டுக்குள் ஓட ஆரம்பித்தது; அதைத் கண்டவுடனே நரிகளும், ஓநாய்களும், காட்டுப்பூனை முதலான பல மிருகங்களும், நாலு

பகக்ங்களிலும் கத்திக் கொண்டு ஓடத் தலைப்பட்டன. நாங்கள் போகும் போது ஒரு ஓநாய் ஒரு ஆட்டை பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தது. அந்த ஓநாய்மேல் எங்கள் வேட்டை நாய் பாய்ந்து. பிடித்துக் கொண்டு, எங்களுக்குப் பாதகாணிக்கை கொண்டு வருவது போல், எங்கள் முன்பாக ஓடிவந்தது, உடனே உபாத்தியாயர் என்னை நோக்கிச் சொல்கிறார். “இந்தக் காட்டைப் பார்த்தால், உலகம் உண்டானது முதல் மனுஷசஞ்சாரம் இல்லாதது போலத் தோன்றுகிறது. யாரோ ஒருவன் துர்மரணமாய் இறந்து போனானென்கிற பயப் பிராந்தியினால் வெகுகாலமாய் ஒருவரும் இவ்விடத்தில் சஞ்சரிக்காதபடியால், பட்சிகளும் பல மிருகங்களும் அந்த மண்டபத்தையும் காட்டையும் தங்கள் வாசஸ்தலங்களாக ஆக்கிக் கொண்டன; அவைகளால் இரவில் உண்டாகிற சப்தங்களைப் பிசாசுகளுடைய சப்தங்களென்று மெளட்டியமாக நினைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் கானகத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்கிற ஆடு மாடுகளை மிருகங்கள் தின்றுவிடுவதை அறியாமல், பிசாசுகள் தின்றுவிடுவதாக நினைத்தார்கள். இவ்விடத்தில் இருக்கிற பலவகையான மரங்களின் இலைகள் காய்ந்துபோய்க் காற்றினால் அடிபட்டு, கலகல வென்று சப்திப்பதைச் சங்கிலிப் கறுப்பன் என்று நினைத்தார்கள். அறிவில்லாத மிருகங்களும், பட்சிகளும் நிர்பயமாய் வசிக்கிற இந்த இடத்தில் அறிவுள்ள மனுஷர் சஞ்சரிக்கப்பயப்படுவது எவ்வளவு மெளட்டியம் என்று போதித்தார். அதற்கு முன் சோதிடர் பேய் பறந்ததுபோல், அன்று முதல் மனப்பேயும் பறந்துவிட்டது. அந்தக் காட்டை, எங்களிடத்தில் உபாத்தியாயர் சாகுவதக் குத்தகையாக ஒப்புக் கொண்டு அதை வெட்டித் திருத்திச் சாகுபடி செய்து, பயிரிட்டு அநுபவிப்பதுந் தவிர, அந்த மண்டபத்தில் அவரேகுடும்ப சகிதமாய்க் குடியிருந்து வருகிறார்.

எங்கள் உபாத்தியாயரிடத்தில், நான் பல புத்திகளைக் கற்றுக் கொண்டதுபோலவே, என் தாயாரிடத்திலும் ஞானம்பாளிடத்திலும் அநேக நற்குணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். எந்தக் காலத்திலாவது அவர்களிடத்தில் குரோதம் கோபம், மூர்க்கம் முதலான துர்குணங்களை நான் கண்டதேயில்லை; எப்போதும் அவர்கள் பேசுவது மிருது பாஷையே தவிரக் கூடுதலாக வார்த்தைகளை அவர்களிடத்தில் நான் கேட்டதேயில்லை. அவர்கள் வாயிலிருந்து வருவதெல்லாம் உண்மையை தவிரப் பொய்யென்பது மருந்துக்குக் கூட கிடையாது. ஒருநாள் என் முகத்தைக் கூடுதலாகக் கொண்டு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு என் வேலைக்காரனைக் கோபித்தேன். அப்போது கூட இருந்த ஞானம்பாள் ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்து போய்விட்டான். பிறகு அவளை நான் கண்டு ஏன் போய் விட்டாய்? என்று கேட்க “உங்களுக்குக் கோபம் வரும் போது உங்களைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது; நீங்கள் கோப முகத்தோடு கண்ணாடியைப் பார்த்தால் உங்களுக்குத் தெரியும்” என்று சொன்னாள், நான் தனிமையாகப் கோப புக்த்துடனே கண்ணாடியைப் பார்த்தேன், அப்போதிருந்த கோரம் எனக்கே சகியாமல் அன்று முதல் கோபத்துக்கு விடை கொடுத்துவிட்டேன். ஞானம்பாள் எனக்கு இளையவளாயிருந்தாலும், அவளுடைய விநய கம்பீரியமும் நாகரிகமும் சுசீல ஒழுக்கமும் எப்படிப்பட்டவையென்றால் பெரியோர்கள் சமூகத்தில் இருக்கும் எவ்வளவு மரியாதையும் கிரத்தையும் உண்டாகுமோ, அவ்வளவு மரியாதை அவளிடத்தில் இருக்கும்போதும் என்னை அறியாமலே உண்டாகும்.

அவள் ஸ்தோத்திரப்பிரியை அல்லவென்று சில திருஷ்டாந்தங்களால் நான் அறிந்துகொண்டேன். எப்படியெனில், ஒரு நாள் சிங்காரத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு ரோஜாப் புஷ்பத்தைப் பறித்து அவள் கையிலே கொடுத்து “உன்னுடைய முகம் இந்தப் புஷ்பத்துக்குச் சமானம்” என்றேன். அவள் “அந்தப் புஷ்பம் சீக்கிரத்தில் வாடிப் போகிறதுபோல, அழகும் சீக்கிரத்தில் அழிந்துபோகும்” என்றாள்; அந்தப் பூவை உபமானித்தது சரியல்ல. “உன் முகம் சந்திரனுக்குச் சமானம்” என்றேன். அவள் சற்று நேரம் சும்மா இருந்து, பிற்பாடு சொல்லத் தொடங்கினாள்: “சந்திரனுக்கு ஸ்வயம் பிரகாசம் இல்லையென்றும், சூரியனுடைய ஒளியினால் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறதென்றும், நாம் புத்தகங்களில் வாசித்திருக்கிறோம். அப்படியே மனுஷர்களுடைய வடிவெல்லாம் சூரிய சூரியனாகிய, கடவுளிடத்திலிருந்து உண்டாவதால், அவரே ஸ்தோத்திரத்துக்குப் பாத்திரர்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்பாற் போய்விட்டாள். அன்று முதல் அவளை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறதில் எவ்வளவு பிரதிக்கை செய்து கொண்டேன்.

அதற்குச் சில நாளுக்குப் பின்பு, நானும் ஞானாம்பாளும் வழக்கப் படி சிங்காரத்தோட்டத்துக்கு விளையாடப் போனோம். நான் கொஞ்ச தூரத்தில் புஷ்பம் புறித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் ஒரு மரத்து நிழலில், ஒரு சின்ன வாத்தியப்பெட்டியை வைத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த சப்தங் கேட்டவுடனே அவ்விடத்தில் மேய்ந்துக் கொண்டிருந்த ஒரு துஷ்டக்காளை, அரண்டு ஞானாம்பாளை முட்டத் துரத்திற்று; அவள் அலறிக்கொண்டு சமீபத்திலிருக்கிற சித்திர மண்டபத்துக்கு நேரே ஓடினாள். அவ்விடத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு பெரிய ஆட்டுக்கடா, இந்தப் பக்கத்தில் துரத்த ஆரம்பித்தது; இப்படி இரண்டுக்கும் நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவள் அவஸ்தைப் படும்போது, நான் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிஞானாம்பாளைத் தூக்கிச் சித்திர மண்டபத்து வெளித் திண்ணையின் மேல் வைத்துவிட்டு, நானும் ஒரே தாண்டாய்த் தாண்டி அந்தத் திண்ணையின்மேல் ஏறிக்கொண்டேன். அந்தச் சித்திர மண்டபத்துத் திண்ணை அதிக உயரமானதாலும், அதன் படிகள் அந்தப் பக்கத்தில் இல்லாமல் வேறே பக்கத்தில் இருந்தமையாலும், அந்தச் சமயத்தில் நான் இல்லாமல் இருந்தால் அவளுக்குப் பெரிய அபாயம் நேரிட்டிருக்கும், இந்தச் சமசாரம் ஞானாம்பாள் மூலமாக எங்கள் இரண்டு வீட்டாருக்குத் தெரிந்து, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்குச் செய்த ஸ்தோத்திரம் அபரிமிதமே. இராவணாதி அசுரர்களை நாசஞ்செய்து சீதையைக் சிறைமீட்டுக் கொண்டுபோன இராமருக்கு எவ்வளவு பிரதாபங் கிடைத்ததோ, அவ்வளவு பிரதாபம் எனக்கு வாய்ந்தது.

துறைச் செய்திகள்

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் உதவி ஆணையராகப் பணியாற்றும் திருமதி தி. ந. சரோஜா அவர்கள் அரசாணை நிலை எண். 1527, கல்வித் துறை, நாள், 5-9-1990-ன் படி தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் துணை ஆணையராக பதவி உயர்வின் மூலம் தற்காலிகமாக நியமனம் செய்யப்பட்டார்.

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தின் பயிற்சிப்பிரிவில் 1990 ஆம் ஆண்டு சனவரி முதல் மார்ச்சு வரை 26 பயிற்சியாளர்களுக்கும் ஏப்ரல் முதல் சூன் வரை 52 பயிற்சியாளர்களுக்கும் சூலை முதல் செப்டம்பர் வரை 59 பயிற்சியாளர்களுக்கும் ஆவண மேலாண்மைப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது.

மாவட்ட ஆவணக் காப்பகங்கள்.

சேலம் :— 30-9-1990 முடிய உள்ள காலத்தில் சேலம் மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் 48,444 ஆவணங்கள் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள நகராட்சிகள் மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இருந்தும் ஆவணங்கள் பெற தற்பொழுது முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இவ்வலுவலகத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்ட ஆவணங்களில் 9,328 ஆவணங்கள் செப்பனிடப்பட்டுள்ளன. 1988 முதல் 1926 வரையிலான மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலக நிலையான முடிவு ஆவணங்களுக்கு முழுமையான வகையில் பொருளடக்க அட்டவணைப்பட்டியல் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது.

மதுரை .— இக்காப்பகத்தில் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஆவணங்களைப் பார்வையிட ஆராய்ச்சியாளர்கள் தொடர்ந்து வருகை தருகின்றனர். மேற்குறிப்பிட்டுள்ள காலத்தில் மதுரை மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்தில் பின் குறிப்பிடப்படும் அலுவலகத்திலிருந்து வரலாறு மற்றும் நிர்வாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்கள் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தொ. அலுவலகப் பெயர்.
எண்.

ஆவணங்களின் நி.மு.
வருடம். ஆவணங்
களின் எண்
ணிக்கை.

(1)	(2)	(3)	(4)
1	வனப்பாதுகாவலர் அலுவலகம், மதுரை மண்டலம், மதுரை.	19 59	12
2	மாவட்ட வன அலுவலகம், மதுரை	.. 19 59	6
3	இந்து அறநிலைய ஆட்சித்துறை துணை ஆணையர் அலுவலகம், மதுரை.	.. 19 59	33
4	உசிலம்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியம்	 19 40 முதல் 19 54 வரை.	7
5	முன்னாள் படை வீரர் நலத்துறை	.. 19 59	1
6	போடிநாயக்கனூர் ஊராட்சி ஒன்றியம்	.. 19 59	67
7	சேடப்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியம்	 19 57- 19 58	4
8	பெரியகுளம் கோட்டாட்சியர்	 19 57- 19 58	18

மொத்தம் ..

148

இதுவரை இக்காப்பகத்திற்கு மாற்றப்பட்டுள்ள ஆவணங்களில் 9 அலுவலகங்களின் ஆவணங்களுக்கு பொருள் விவர அட்டவணைகள் தயாரிக்கும் பணி முடிவடைந்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள பணி தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பெரியார் வைகைக் கோட்ட பொதுப்பணித்துறை செயற்பொறியாளரின் அலுவலகங்களிலிருந்து 1882 ஆம் ஆண்டு முதல் 1959 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலத்திற்குரிய ஆவணங்களில் மதுரை மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்திற்கு மாற்றத்தகுந்த ஆவணங்களைத் தேர்வு செய்யும் பணி நடைபெற்றது.

தனியார் வசமுள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்கள் தொடர்பாக விவரங்கள் சேகரிப்பதற்காக மதுரையிலுள்ள சில தனியார் நிறுவனங்கள், மடாலாயங்கள் போன்றவற்றிற்கு கடிதங்கள் எழுதி, தக்க தொடர் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

(1-7-1990 முதல் 30-9-1990 வரை).

இதுவரை இக்காப்பகத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள அரசு அலுவலகங்கள் மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றிய ஆவணங்கள் ஆகியவற்றை மையப்படுத்துதல் தொடர்பாக மட்டுமே நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது, பின்னர் நகராட்சி நிர்வாக இயக்குநரால் தெரிவித்தபடி மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள 7 நகராட்சிகளின் வரலாறு மற்றும் நிர்வாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்களை இங்கு மையப்படுத்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறே மதுரை மாநகராட்சி ஆவணங்களை மையப்படுத்தவும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

(2) 1-7-1990 முதல் 30-9-1990 வரையிலான காலாண்டில் பின் குறிப்பிடப்படும் அலுவலகங்களிலிருந்து இக்காப்பகத்திற்கு ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளன:—

தொடர் எண்.	அலுவலகப் பெயர்.	வருடம்.	ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை.
(1)	(2)	(3)	(4)
1	வருவாய்க் கோட்டாட்சியர், அலுவலகம், மதுரை-20.	1959	18
2	தொழிலாளர் நலத்துறை ஆணையர் அலுவலகம், மதுரை-20.	1959	57
3	கிராமதான வாரிய தனி அலுவலர் அலுவலகம், மதுரை-20.	1957— 1959	56
4	பெரியார் வைகை பொதுப்பணித்துறை செயற்பொறியாளர் அலுவலகம், மதுரை-2.	1882 முதல் 1959 வரை	194
மொத்தம் ..			325

(3) இக்காப்பக ஆவணங்களை/புத்தகங்களைப் பார்வையிட தொடர்ந்து ஆராய்ச்சியாளர்கள் இங்கு வருகை தருகின்றனர்.

(4) மதுரை மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்திற்குச் சொந்தக் கட்டடம் கட்ட மதுரை தெற்கு வட்டம் கரடிப்பட்டி கிராமத்தில் நில மாற்றம் (Land alienation) பெறுதல் தொடர்பாக மதுரை மாவட்ட வருவாய்த்துறையினரிடம் தொடர்பு கொண்டு தக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

(5) இதுவரை இக்காப்பகத்திற்கு மாற்றப்பட்டுள்ள ஆவணங்களில் 11 அலுவலகங்களின் ஆவணங்களுக்குப் பொருள் விவர அட்டவணைகள் தயாரிக்கும் பணி முடிவடைந்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள பணி தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

(6) இதுவரை செயல்பாட்டில் இருந்த மாவட்ட வரலாற்று ஆவணங்கள் ஆய்வுக் குழுக்களுக்குப் பதிலாக வட்டார வரலாற்று ஆவணங்கள் ஆய்வுக்குழுக்கள் அரசால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பான அரசாணை எண். 1062, கல்வி, நாள் 25-7-1990 மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆவணக்குழுவின் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

திருச்சி.—அரசு ஆணை நிலை எண். 1053, கல்வி, நாள் 5-9-1985 இல் வெளியிடப்பட்ட ஆணைகளின்படி மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம் 27-2-1986 அன்று உதவி ஆணையர் ஆகிய 17 பதவிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இம்மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம் முதலில் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலக வளாகத்திலும், பின்னர் 16-7-1986 முதல் எண். 9, காஜா நகர், 4-வது தெரு, மன்னார் புரம், திருச்சி-20-ல் உள்ள தனியார் கட்டடத்திலும், உற்போது 21-10-1989 முதல் எண். 15, சேதுராம் பிள்ளை காலனி, டோல்கேட், திருச்சி-20-ல் உள்ள தனியார் கட்டடத்திலும் இயங்கி வருகிறது. இம்மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்திற்கென நிரந்தரமான கட்டடம் கட்டுவதற்காக திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள நிலம் கையகப்படுத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இம்மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் ஆவணங்கள் சேகரிக்கும் பணி துரிதமாக நடைபெற்று வருகிறது. இம்மாவட்டத்திலுள்ள மொத்தம் 409 அலுவலகங்களில் இதுவரை 95 அலுவலகங்களில் ஆவணங்கள் இருப்பிலுள்ளதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இதுவரை நிலைமுடிவு ஆவணங்கள் 82,996 எண்ணிக்கையும், புத்தகங்கள் 1,773. எண்ணிக்கையும் பெறப்பட்டுள்ளன. பெறப்படும் ஆவணங்களுக்கு அவ்வப்போது அடவணைச் சீட்டுகள் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

திருச்சி மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்திலிருந்து மோடி ஆவணங்கள் 151 சிப்பங்கள் பெறப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, திருச்சி மற்றும் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்தும் மாவட்ட ஆட்சியரகம் வட்டாட்சியர் அலுவலகத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டுள்ள ஆவணங்கள் இம்மாவட்டத்தின் வரலாறு பற்றி எழுதும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவும், தனியார் வசமுள்ள சரித்தர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்கள் மற்றும் கிறித்துவ தேவாலய ஆவணங்கள் ஆகியவற்றைப்பற்றி ஆறியவும் பாதுகாக்கவும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

தனியார் வசமுள்ள ஆவணங்கள் சேகரித்தல் சம்பந்தமாக கீழ்க் காணும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

23-3-1989 நாளிட்ட தினமலர் நாளிதழ் பக்கம் 5-ல் வெளியான செய்தியின் அடிப்படையில் புதுக்கோட்டை மாவட்டம் மேலப்பனையூரில் உள்ள ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர் திரு. கரு. ராஜேந்திரனிடம் 1885 ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்த ஓலைச்சுவடிகள், கி.பி. 15-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த செப்பேடுகள் நூறாண்டுகளுக்கு முன்புதான் தனியரசின் பிரதிநிதியாக இருந்த பிளாக்பன் என்ற ஆங்கிலேயர் புதுக்கோட்டை மன்னருக்கு எழுதிய சில கடிதங்கள், போன்ற வரலாற்று சிறப்பு மிக்க அரிய ஆவணங்கள் உள்ளன. இவை முதற்கட்டமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆவணங்களின் நகல்கள் பெறவும் அவரிடமுள்ள ஆவணங்களை முழுமையாக பரிசீலனை செய்யவும் வேண்டியுள்ளது.

29-6-1989 நாளிட்ட தினமணி நாளிதழில் வெளியான செய்தியின் அடிப்படையில் தஞ்சை வைத்தீஸ்வரன்கோவில் ஊலகத்தில் உள்ள பழம்பெரும் ஏட்டுச் சுவடிகள், பழங்கால நூல்கள் அனைத்தும் நட்சத்திர ஜாதகங்களுக்கான ஏட்டுச் சுவடிகள் பற்றிய விவரங்களைத் துலைமை அலுவலகத்திற்கு அளிக்கச் செய்யும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

26-7-1989 நாளிட்ட “ஐனியர் விகடன்” நாளிதழ் பக்கம் 25—27-ல் வெளியான செய்தியின் அடிப்படையில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுக்கா, வத்திராயிருப்பிலுள்ள தியாகி எஸ். கே. பொன்னையா தேவர் வசமுள்ள “நல்லதங்காள” பற்றிய விவரங்கள் அளிக்கக் கோரப்பட்டதில் தன் வசமுள்ள ஓலைச்சுவடிகள் திருநெல்வேலி தொல்பொருள் அலுவலரிடம் நகல் எடுக்கும் பொருட்டு அளித்துள்ள

தாக அறியப்பட்டு தொல்பொருள் அலுவலருடன் தொடர்பு கொண்டதில் ஒலைச்சுவடிகளின் முழுமையான அறிக்கை அவர்களின் துறைத்தலைமை அலுவலகத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை என்றும், அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டதும் அது பற்றி இவ்வலுவலகத்திற்கு தெரிவிப்பதுடன் துறையின் இயக்குநர் செயலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு ஒலைச் சுவடிகளின் பிரதியினைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றும் தற்போது தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசாணை எண். 1062, கல்வித்துறை, நாள் 25-7-1996-ன் படி தமிழ்நாட்டிலுள்ள அனைத்து மாவட்டங்களையும் 4 வட்டாரங்களாகப் பிரித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் வரலாற்று ஆணை ஆய்வுக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்படி திருச்சி மாவட்ட ஆவணக்காப்பக உதவி ஆணையர் அவர்கள் திருச்சி மண்டல ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் உறுப்பினர் செயலராக நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளார். திருச்சி மண்டல ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் புதுக்கோட்டை, திண்டுக்கல், காயிதே மில்லத், தஞ்சாவூர் முதலிய மாவட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சி ஆணையர் அவர்கள் மண்டல ஆவணக்குழுக்களின் தலைவராகவும், அந்தந்த மாவட்ட ஆணைக் காப்பக உதவி ஆணையர்கள் உறுப்பினர் செயலராகவும் ஒவ்வொரு குழுவிலும் 14 நபர்கள் உறுப்பினர்களாகவும் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். திருச்சி மண்டல ஆவண ஆய்வுக்குழு உறுப்பினர் களுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு அவர்களின் குடியிருப்பு முகவரி, தொலைபேசி எண் மற்றும் அலுவலகத் தொலை பேசி எண் முதலியன பெறப்பட்டு வருகின்றன.

செண்பகனூர் சேக்ரட் ஹார்ட் கல்லூரியிலிருந்து திருச்சி மாவட்டம் மற்றும் திண்டுக்கல் காயிதே மில்லத் மாவட்டத்திலுள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பெறப்பட்டுள்ளன. அதன் நகல் ஒன்று பார்வைக்கும் பிரசுரத்திற்கும் பணித்தனுப்பப்படுகிறது.

(ஒப்பம்) ச. முத்து சுப்ரமணியன்,
உதவி ஆணையர்.

AVUR:

- (1) Diary—1871—1875 (in French) 97 pages.
- (2) Diary—1881—1882 (in French) 48 pages by Fr. Andie. Fr. Maget.
1900—1901.
- (3) Diary—1901—1913 (in French, English, Tamil) 231 pages.
- (4) Letters 1912 by Fr. Sirmaper (in French) 12 pages.
- (5) ஆலூரில் கிறிஸ்துவ மத வளர்ச்சி (1682—1900) Typed in Tamil 22 pages.

Holy Redeemer's Church—(TRICHY):

1. Cases of marriage with Goans by Fr. Goris. S.J. Letters in French (41 pages).

Our Lady of Delours Church (Trichy).

Goan Church —Triceni. 1902, 1903. 1920 by Fr. Mesquita (English) (8 Pages).

KARUNKULAM:

- (1) Letters 1912—1917 by Fr. A.M. Joly. S.J. (In French) 94 pages.

KOSAVAPATTI

- (1) Diary I—1908—1911 (in English) 191 pages.
- (2) Diary II—1911—1915 (in English) 187 pages by Fr. Arpudam. S.J
- (3) Diary-III—1915—1920 (in English) 310 pages by Fr. Arpudam. S.J.
- (4) Diary -IV—1915—1920 French 161, by Frs. Arpudam Mona, Ceyrac.
- (5) Pangu of Kosavapatti—Records of Chief Events 1902—1913 in English 15 pages.

MALAYADIPATTI:

- (1) Letters by Frs. Gnanapragasam. Adaikalam. Labofde 1896—1915 (English and French) 70 pages.
- (2) Letters by Fr. Burtney 1892—1895 (Touble with Goan Priests etc.) in French. 17 pages.
- (3) Diary 1896—1897 in English 111 pages.
- (4) Diary 1897—1900 in English 151 pages.
- (5) Diary 1901—1908 in English 138 pages.
- (6) Statements showing the Census of the Parish of Malayadipatti for the year 1920 (in English) 2 pages.

(7) Letters—The Pask & Relation (Painful) with the Goan Priest (Mesquitta) 1925. by Fr. J. Cere. S.J. in French 10 pages.

NANJUR :

- (1) Diary—1896—1897 (in English) 82 pages.
- (2) Diary—1897—1899 (in English) 140 pages.
- (3) Diary—1911—1914 (in English) 306 pages by Fr. Caulet. I. Gross.
- (4) Diary—1914—1922 (in English) 385 pages by Fr. Arulananda, Anandu.
- (5) Diary—1921—1923 (in English) 330 pages by Fr. Anandu, Fr. Stritt, Fr. M. Savarimuthu.

PALAK URICH:

(1) Diary—1st January 1920 to November 10th, 1924 by Fr. Garnier. S.J. (in French+English) 175 pages.

(2) Diary—31st December 1909 to 1919 (in English and French) 371 pages. by Frs. M.S. Bangaru. Arulandam. P. Garnier. Jeganather.

PANJAMPATTI;

* (1) Letters—1924 in French by Fr. E. Caulet. III pages with a map. of Panjampatti.

(2) Letters 1924—1925 by Fr. Caulet. in French 36 pages.

(3) Panjampatti 27th November 1934 Kaller boardings, etc., by Fr. J. Cere, Typed copy in French 5 pages.

(4) Panjampatti Letters of Frs. Visuvasam and Aug. Pereira (1901—1902) (French),

(5) Panjampatti Letters of Fr. Nespoulous 1907—1919 On the state of certain villages (in French).

(6) Panjampatti letters of Fr. Larmey, 1894—1900 (in French) History of revolts in diverse villages, etc.

(7) பஞ்சம்பட்டி பங்களிள் வரலாறு 1895 முதல் 1911 வரை -Typed 3Pages.

PANNAIPATTI;

(1) Diary 1908—1923 (in French and English) 248 pages.

(2) Letters by Fr. E. Wafflart. S.J. in French 41 pages.

(3) Diary 1935—1938 (in English) by Fr. E. Wafflart S.J. 57 pages, with a map showing limits of the Pangu.

(4) Customs of the Pangu of Pannaipatti (mostly a translation of Fr. Ceyrac's 'Usages du Pangu de Pannaipatti' English translation by Fr. E. Wafflart 1910—1928. (28 pages).

(5) Diary—1923—1935 (in English) by E. Wafflart, S.J. hand written 217 pages. With a map of Pannaipatti—Udayarpatti and a census of Pannaipatti, Sinnandipatti, Perur, Kalladai, Velampatti, Ramagniri Kattalai, Kolluthinnipatti, Kulitalai, Selapettai, 1921 and a, Census for March—April 1926 above mentioned pangus. March 1931.

(6) Statistics of Pannaipatti Pangu by Fr. E. Wafflart, S.J., (English) containing some dates of the Pangu from 1908—1938 with a hand written map of Pannaipatti. 76 pages.

கோவை.—

1-7-1990 முதல் 30-9-1990 வரையிலான சாதனைகள் பற்றிய காலாண்டு அறிக்கை.

எண். அலுவலகத்தின் பெயர்.

பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை.

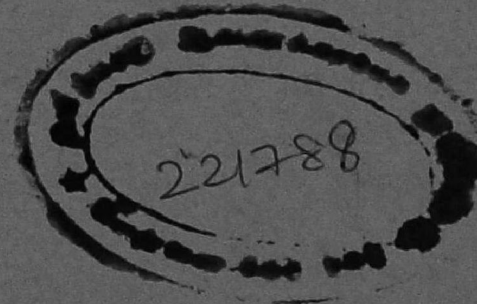
(1)	(2)	(3)
1. வட்டாட்சியர், கோவை		14
2. மாவட்டக் கல்வி அலுவலர், கோவை		244
3. உதவி இயக்குநர், மாவட்ட நில அளவை அலுவலகம், கோவை.		69
4. மாவட்ட ஆட்சியர், கோவை		32
5. வருவாய் கோட்டாட்சியர், திருப்பூர்		220
6. சார் ஆட்சியர், பொள்ளாச்சி		927
மொத்தம்		1506

ஆவணங்கள் பெறப்படாத அலுவலகங்களுக்கு நேரடியாகவும் மற்றும் கடிதம் மற்றும் நேர்முக கடிதம் மூலமாகவும் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஆராய்ச்சி அலுவலர் சுற்றுப்பயணம் செய்தும் ஆவணங்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன.

(ஒப்பம்) எச். அம்மனி,

26-11-1990.

A
V211: 884mm M 86AV
N90

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives Madras -600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.